

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Regională
Hunedoara-Deva

ÎN ACEST NUMĂR:

Veac nou

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A. R. L. U. S.

Căile belșugului comunist

de ing. Eugen Alexe
Adjunct al ministrului Agriculturii

Forța democrației sovietice

de C. Paraschivescu-Bălăceanu

Tehnică și visare

de Victor Vintu

Nikolai Samuhin, maistru la uzina metalurgică din Vologda, candidează în alegerile pentru Sovietul Suprem al U. R. S. S. în circumscripția electorală Cerepoveț

În pag. 9-10

Biblioteca „Veac nou” nr. 15

NU CEDA REGINA

(fragment)

de SERGHEI SARTAKOV

ANUL XVIII

11
(887)

16 martie 1962
12 PAGINI, 1 LEU

Marea artă a micilor artiști

Cele mai tinere
balerine din ora-
șul Celkar, regi-
unea Aktiubinsk

Teatrul din incinta Kremlinului își continuă tradiția de a dezvălui spectatorilor noi și noi talente. Zilele trecute teatrul și-a pus scena la dispoziția celui mai bun colectiv coregrafic de copii — ansamblul „Ani de școală” de pe lângă Casa de cultură a automobilistilor. Colectivul cuprinde 100 de fetițe și tot alți băieți. Toți sînt fii de soțeri, muncitori și funcționari din întreprinderi moscovite.

Ansamblul s-a prezentat cu un program bogat care se remarcă prin finisare și ingeniozitate, păstrînd în același timp tot farmecul spontaneității care îi caracterizează pe copii.

Programul ansamblului cuprinde mai ales dansuri ale popoarelor din diferite republici și regiuni ale Uniunii Sovietice: R.S.F.S.R., Ucraina, R.S.S. Moldovenească, Karelia, Osetia etc. Cu multă măiestrie sînt interpretate și dansurile popoarelor frățești.

De remarcat, de asemenea, că ansamblul e condus de oameni pricepuți, adevărați entuziaști ai artei coregrafice. Învățîndu-i pe copiii să danseze ei desăfoară, în același timp, o muncă de educare estetică a copiilor.

Les Nouvelles DE MOSCOU

Recent, Vladislav Șevcenko, secretarul Comitetului însărcinat cu organizarea participării tineretului sovietic la cel de-al VIII-lea Festival mondial al tineretului și studenților de la Helsinki, a făcut următoarea declarație:

— Programul Festivalului de la Helsinki va reflecta prefacerile care au avut loc în lume în ultimii ani. În timpul Festivalului va fi organizată o sărbătoare a tineretului națiunii, în cursul căreia vor avea loc manifestări de solidaritate și întâlniri între reprezentanții tineretelor țări care și-au cucerit independența.

Comitetul internațional de pregătire a hotărît să organizeze și o Zi a viitorului, dedicată vicloriilor prezente și viitoare ale rațiunii umane. Comitetul nădăjduiește că la această manifestare vor participa și primii cosmonauți ai lumii.

În ce privește latura culturală a programului, spre deosebire de festivalul precedent, se va acorda atenție concertelor și spectacolelor internaționale. În felul acesta, delegațiile, care vor cuprinde și mici grupări artistice, vor putea dovedi talentul și arta popoarelor lor.

Programul sportiv al Festivalului va fi mult mai cuprinzător și mai variat ca în trecut. El prevede numeroase competiții internaționale, întâlniri între delegații, întreceri avînd drept miză insigna sportivă a Festivalului; atleți celebri, printre care și Valeri Brumel, își vor dovedi măiestria.

În ce privește pregătirile pentru Festival ce au loc în Uniunea Sovietică, trebuie să arătăm că Comitetul de organizare — compus din re-

Pregătiri pentru Helsinki

prezentanți ai organizațiilor de tineret, din studenți, muncitori, colhoznici, din reprezentanți ai științei și culturii — se dovedește deosebit de activ.

Delegația sovietică va fi compusă din 700 de membri, care vor reprezenta toate părțile tineretului din toate republicile țării. Ne vom strădui să prezentăm participanților la Festivalul de la Helsinki tot ce arta noastră are mai frumos, mai interesant, mai original. Printre mesagerii artei sovietice se vor număra cîteva ansambluri de cîntece și dansuri, o trupă de artiști de circ, o orchestră, echipe de artiști amatori și numeroși soliști.

Tineretul sovietic se interesează îndeaproape de această uriașă manifestare a tineretului din întreaga lume. Festivalului îi sînt consacrate serate în întreprinderi și școli, în institute și cluburi. La ele, numeroșii noștri oaspeți din Finlanda sînt întotdeauna bineveniți, căci între tinerii sovietici și finlandezi există strînse legături de prietenie.

СОВЕТСКАЯ КУЛЬТУРА

Орган Министерства культуры СССР и Центрального Комитета профессионального союза работников культуры

Fratele lui „Iunost”

La Vladivostok, pe malurile Amurului, va începe în curînd construcția unui edificiu, frate bun cu hotelul „Iunost” din Moscova. Aceste două construcții seamănă bine între ele, deși fiecare e în felul său original.

Hotelul din Vladivostok va fi mai mare decît „Iunost” din Moscova — primul va avea zece etaje, în timp ce moscovitul are numai opt. Și cele zece etaje nu sînt nici ele o limită. Tinerii arhitecți care au realizat proiectul vor să dovedească, că panourile prefabricate mari, pot fi folosite în construcția de edificii și mai înalte.

În construcția de clădiri noi se folosesc pe scară tot mai largă, materialele locale. Pe șantierul viitorului hotel, de pildă, pereții camerelor de baie vor fi căptușiți cu plăci din fibre de lemn, imbibate cu o soluție impermeabilă.

În apropierea orașului se extrage granit de culoarea zmeurei cu pete negre și cenușii. Constructorii intenționează să folosească parterul clădirii cu această piatră neobișnuit de frumoasă.

ИЗВЕСТИЯ

СОВЕТОВ ДЕПУТАТОВ ТРУДЯЩИХСЯ СССР

300 de kilometri de cărți

La 1 iulie 1862 și-a deschis porțile prima bibliotecă publică din Moscova — biblioteca „Rumeanțev”. Curînd după aceea biblioteca a devenit un adevărat focar de cultură.

Săliile ei au fost frecventate la vremea lor de L. N. Tolstoi, F. M. Dostoievski, A. F. Pisemski, D. I. Mendeleev, V. O. Kliucevski, N. S. Tihonravov, V. I. Briusov, I. M. Moskvîn, V. V. Veresaev și mulți alți oameni de știință și cultură. Vladimir Ilici Lenin a fost, de asemenea, un cititor al bibliotecii „Rumeanțev”.

După Revoluția din Octombrie biblioteca „Rumeanțev” a devenit Bibliotecă centrală de stat, iar din 1925, Biblioteca „V. I. Lenin”.

În acest răstimp, în viața bibliotecii s-au petrecut transformări uriașe. De la 100.000 de exemplare, cît avea în 1862, fondul bibliotecii a ajuns astăzi la 22 milioane de cărți, reviste, ziare, hărți și ediții tehnice. S-au construit cinci corpuri de clădiri noi. În prezent, suprafața încăperilor ocupate de bi-

bliotecă este de 70.000 metri pătrați. Dacă am așeza în linie dreaptă toate rafturile bibliotecii, ele ar atinge în lungime 300 de kilometri. Și încă o cifră semnificativă: în tot cursul anului 1863 biblioteca a fost frecventată de 3000 de cititori; astăzi în cele 22 de săli de lectură ale bibliotecii vin zilnic peste 8000 de cititori.

Pregătirile pentru sărbătorirea gloriosului centenar au început. A fost constituit un comitet jubiliar. La 1 iulie 1962, în fabrici și uzine, în cluburi, instituții științifice și de învățămînt se vor ține conferințe și referate și se vor deschide expoziții închinat evenimentului. Cu același prilej se va edita un volum ilustrat — „Istoria Bibliotecii de stat „V. I. Lenin”, decorată cu Ordinul „Lenin”.

ТРУД

Орган Всесоюзного Центрального Совета Профессиональных Союзов

În 47 de țări ale lumii

Producția uzinei constructoare de mașini electrice din Erevan, una din cele mai mari întreprinderi din Armenia, se bucură de mare succes pe piața internațională. Centralele electrice mobile, generatoarele, transformatoarele, panourile de comandă cu marca „E.E.M.Z.” se întîlnesc în 36 de țări din Europa și America Latină, Asia și Africa.

Constructorii de mașini electrice din Erevan participă la nenumăratele târguri și expoziții internaționale. Recent uzina a trimis pentru târgul internațional de primăvară de la Leipzig un sistem generator-motor tip „D.E.S.-40” și un generator „A.D.-5”.

Întreprinderile industriale ale Armeniei își exportă producția în mai bine de 47 de țări ale lumii. În anul acesta produsele armene vor fi trimise pentru prima oară în Cuba, Ghana, Republica Mali, Nepal, Etiopia și în alte state.

ПРАВДА

Орган Центрального Комитета Коммунистической партии Советского Союза

Uriașul stepelor

Așa este numit tractorul de 11 tone cu 16 viteze — între 2,8 și 30 de kilometri pe oră. Toate roțile lui sînt motoare.

Ca să înțelegem avantajele pe care le oferă noua mașină, realizată de uzina „Kirov” din Leningrad, față de tipurile mai vechi de tractor, să citim cîteva din calculele specialiștilor. Pentru a executa în Kazahstan arături adînci de toamnă pe o suprafață de 23,7 milioane de hectare în 20 de zile, lucrînd în două schimburi, sînt necesare 150.000 tractoare „D.T.-5417” pe care să lucreze peste 300 de mii de tractoriști. Pentru a înșămînta aceleași suprafețe în 5—6 zile sînt necesare 100.000 de tractoare „D.T.-54A”. Dacă, însă, se folosește pentru aceste lu-

crări noul tractor al uzinei „Kirov”, numărul mașinilor și al tractoriștilor scade de trei ori.

Deși e și așa destul de puternic, tractorul poate deveni încă mai productiv. Toate sistemele și ansamblele lui sînt calculate pentru un motor de 250—300 c.p. Nu va trece mult și noua mașină va fi înzestrată cu un astfel de motor. Și atunci „Kiroveț” își va mări viteza la arătură, lucrînd cu un plug cu opt trupe, pînă la zece kilometri pe oră. Cu alte cuvinte el va fi de 3—4 ori mai productiv decît tractorul „D.T.-54A” (produs azi de uzinele sovietice) și va fi mult superior chiar tractoarelor „D.T.-75” și „T-4” care urmează să întreprindă în producție.

O poveste adevărată

Casă de cultură într-un sat kirghiz

DOUĂ SATE

Pedeapsă pentru o îndrăzneală

Povestea satului american este nouă. Ea s-a născut acum un an și ceva, odată cu alegerile prezidențiale din 1960.

Două treimi din populația districtului Fayette, statul Tennessee, S.U.A., este alcătuită din negri. Dar niciodată, nici un negru n-a avut dreptul să-și spună cuvântul la alegeri. Toate posturile administrative și judecătorești, toată viața economică a districtului sunt concentrate în miinile albilor și ale atotputernicei organizații rasiste „Consiliul cetățenilor albi”.

Ei bine, în 1960, când America se pregătea să-și aleagă un nou președinte, cîțiva negri din districtul Fayette au avut nemaiomenita îndrăzneală să ceară să voteze. Fapt care a dezlănțuit furia turbată a rasiștilor. Ca primă măsură familiile respective au fost alungate de pe bucata de pământ pe care o munceau. Trebuie spus că în statul Tennessee, negrii sînt, în zdrobitoarea lor majoritate, dijmași. Arendează o bucătică de pământ de la proprietarii albi și apoi le dau jumătate de recoltă. Deindată ce cei cîțiva negri s-au înscris în listele electorale, stăpînii albi i-au izgonit din case, de pe pământul pe care-l munceau din generație în generație și care ar fi trebuit de mult să fie al lor.

În acele clipe grele, expunîndu-se unui risc uriaș, înfruntînd furia rasiștilor, temerarilor luptători pentru drepturile lor le-a întins mîna Shepard Towels, unul dintre foarte puținii proprietari negri de pământ din districtul Fayette. Avea pământ sărac, puțin. Dar strîmătorîndu-se și mai mult cu întreaga lui familie, Towels le-a dat adăpost negrilor rămași pe drumuri.

Așa s-a născut „satul libertății”, o îngrămădire de cîteva corturi mizere, potopite iarna de zăpadă și toamna de noroi, în vecinătatea casei proprietarului ea însăși aproape o cocioabă, corturi locuite de oameni flămînzii, goi, doborîți de boală. Grăitor peisaj pentru țara tuturor posibilităților!

Recent, doi ziariști sovietici au vizitat „satul libertății”. La plecare, tîrîndu-se cu greu prin zăpadă și zloată, i-a petrecut bătrînul Dave Fenney, un negru slab și girbovit.

— Fiica mea a murit, au rămas cinci copii. Cel mare are 11 ani, cel mic — 5. Ne trebuie îmbrăcăminte. Dacă nu primim îmbrăcăminte înghețăm. Povestați-le despre asta oamenilor, le-a spus bătrînul cînd și-a luat rămas bun.

„Pe fața brăzdată a bătrînului se prelingeau picături mari. Să fi fost lacrimi, să fi fost de vină ploaia?” — notează G. Vasiliev și L. Ponomariov.

Aceasta-i povestea satului american.

„Așa trăim noi”

Și acum să străbatem cu gîndul cîteva mii de kilometri și să poposim la celălalt capăt

al firului poveștii noastre adevărate, în klakul kirghiz Taș-Tiube.

Pe o pantă de munte de care istoria se ocupă numai de patruzeci și ceva de ani, a răsărit o așezare de toată frumusețea. Străzi drepte, case albe ca zăpada de pe crestele înconjurătoare, școală, spital, club. Și ca un simbol al zilelor noastre, siluetele subțiri și argintate ale antenelor de televiziune avîntate spre cer. Într-un simplu sat. Un sat cu o istorie semnificativă.

La sfîrșitul secolului trecut, un mic trib de kirghizi nomazi a coborît din munte fiindcă n-a mai putut ține piept luptelor necurmate cu alte triburi mai puternice. Și-au ales un loc mai ferit și s-au stabilit acolo, care în iurte, care în corturi. Nu le-a fost ușor nomazilor să se deprîndă cu noul fel de viață, dar în cele din urmă au învățat să are pămîntul, să cultive grîu și orz. Într-o zi, însă, un funcționar țarist le-a ordonat să părăsească satul pe motivul că kirghizii n-aveau voie să facă agricultură. Din Taș-Tiube au pornit spre capitală jalbe peste jalbe, dar abia peste nouă ani oamenii au obținut aprobarea să rămînă în casele lor și să ducă o viață stabilă.

Așa a apărut în munții Tian-Șan primul sat kirghiz. Dar ca și kirghizii nomazi, populația lui era lipsită de absolut toate drepturile cetățenești.

— A fost ca un vis urît — își amintește colhoznicul septuagenar Bakas Sasbakov. Am trăit zilele acelea și parcă nu-mi vine să cred.

E și foarte greu să crezi că în satul acesta, în care foarte mulți colhoznici au motocicletă, biciclete, aparate de radio și televizoare, în care casele sînt împodobite cu covoare, perdele fine, reproduceri după tablouri celebre, cu numai patruzeci și ceva de ani în urmă oamenii trăiau în iurte dărăpănate și în barăci și nu știau că pe lume există medicamente, cărți, săpun, nu știau că ființa umană își exprimă bucuria de viață și dragostea de frumos prin dans.

La Taș-Tiube, care seamănă din ce în ce mai puțin cu un sat și din ce în ce mai mult cu un oraș, trăiesc alături, alcătuiind o mare familie unită, peste zece naționalități. Casele lor, traiul lor nu se deosebește cu nimic. Împreună cu întregul popor sovietic se pregătesc ei să-și aleagă peste două zile, la 18 martie, deputații în Sovietul Suprem.

Aș vrea să închei însemnările acestea tot cu cuvintele unui bătrîn. Dar bătrînul acesta, Bakas Sasbakov, le-a rostit cu fața luminată de zîmbet și de mindrie:

— Așa trăim noi!

Iulia Scutaru

Iată cum arată „satul libertății”

Forța democrației sovietice

Duminică 18 martie vor avea loc alegerile pentru Sovietul Suprem al U.R.S.S. Popoarele marelui patrii sovietice multinaționale s-au pregătit cu însuflețire pentru acest eveniment de o excepțională însemnătate.

Campania electorală s-a desfășurat sub semnul activității crescînde politice și în muncă a maselor, inspirate de istoricele hotărîri ale Congresului al XXII-lea al P.C.U.S. Întîlnirile dintre alegători și candidații s-au transformat de fiecare dată într-o strălucită demonstrație a unității de monolit dintre partid și popor, a forței democrației sovietice.

Întîlnirile cu candidații au fost și un minunat prilej de trecere în revistă a realizărilor dobîndite în cei patru ani care s-au scurs de la ultimele alegeri. Bilanțul este însuflețitor. În Apelul Comitetului Central al P.C.U.S. către toți alegătorii, se subliniază că poporul sovietic a înregistrat noi succese remarcabile în construcția economică și culturală, în continuă consolidare a forței statului socialist.

Acești ultimi patru ani sînt sub semnul creșterii nemaiîntîlnite a activității maselor în viața social-politică a țării. Milioane și milioane de oameni ai muncii iau parte la conducerea statului, la conducerea operei de construcție economică și culturală. Numai în Sovietul Suprem al U.R.S.S. au fost aleși ultima oară 1378 de deputați, dintre care 837 muncitori și țărani. Sovietele locale numără aproape două milioane de deputați. În total, activul Sovietelor este alcătuit în momentul de față din peste 20 milioane de oameni!

În perioada construcției desfășurate a comunismului, Sovietele au de rezolvat sarcini noi, și mai complexe. Traducînd în viață ideile leniniste despre participarea întregii mase a populației la toate treburile statului, P.C.U.S. a prevăzut în noul său Program o sumă de măsuri menite să asigure continuă dezvoltare a principiilor democratice ale sistemului electoral sovietic. Noi și noi milioane de oameni ai muncii de la orașe și sate trebuie să treacă prin școala de conducere a statului. De aceea, s-a stabilit ca de fiecare dată cu prilejul alegerilor în Soviete, (inclusiv Sovietul Suprem) să se înnoiească cel puțin o treime din componența deputaților. „Fiecare om sovietic trebuie să devină un participant activ la conducerea treburilor societății! — iată lozincă noastră, sarcina noastră” — a spus tovarășul N. S. Hrușciiov în Raportul la Congresul al XXII-lea al P.C.U.S.

O strălucită mărturie a dezvoltării democrației socialiste este și rolul crescînd al organizațiilor obștești în viața țării. Tot mai multe funcții care erau înainte îndeplinite de organele de stat trec acum asupra lor.

Democrația sovietică are o minunată trăsătură distinctivă: ea slujește ca mijloc puternic de mobilizare a maselor la transpunerea în viață a planurilor de construcție comunistă. În Apelul său către alegători, Comitetul Central al P.C.U.S. cheamă clasa muncitoare, țărănimea colhoznică, intelectualitatea sovietică la noi realizări în muncă, la luptă entuziastă pentru îndeplinirea planului septenal. Dezvoltarea impetuoasă a industriei și agriculturii, înflorirea neconținută a științei și culturii, crearea unui belsug de bunuri materiale și spirituale pentru întregul popor — iată ce stă în centrul atenției Partidului Comunist și a guvernului sovietic.

Democrația socialistă a asigurat deplina egalitate socială și națională a cetățenilor, libertatea de creație, îmbinarea armonioasă a intereselor personale cu cele colective. În Uniunea Sovietică au fost create toate condițiile pentru ca oamenii să poată da întreaga măsură a talentelor și capacităților lor. Vorbind în fața alegătorilor, candidatul V. Lukianov, oțelar din Ural, a spus pe bună dreptate:

— Omul sovietic apare în fața întregii lumi ca stăpîn deplin al țării lui, al vieții lui. Omul sovietic este un om creator, care construiește cea mai minunată societate din cîte a cunoscut istoria.

Tochmai pentru că orînduirea sovietică a eliberat marelui forțe creatoare ale poporului, au fost posibile asemenea succese fără precedent ca cele dobîndite de U.R.S.S. în toate domeniile de viață.

Uniunea Sovietică s-a transformat într-un bastion de necîntit al păcii, democrației și socialismului, într-o forță vie a progresului întregii omeniri.

Ce pot opune acestei minunate realități capitaliștii care pun sub obroc pină și jalnicele rămășițe ale libertăților burghezo-democratice? Cine nu știe că în faimoasa „lume liberă” conduce o mîna de bogătași atotputernici, care exploatează și jefuiesc masele populare, care mențin discriminarea rasială, care persecută organizațiile democratice și duc o furibundă cursă a înarmărilor?

State cu adevărat democratice, Uniunea Sovietică, Republica Populară Romînă și celelalte țări socialiste, poartă o luptă necurmată împotriva ațîțătorilor imperialiști la un nou măcel mondial, pentru o dezarmare generală și totală sub strict control internațional, apără consecvent politica coexistenței pașnice a statelor cu orînduiri sociale diferite.

Uniunea Sovietică, țara noastră, celelalte țări ale lagărului socialist luptă înflăcărat pentru deplina lichidare a rușinosului sistem colonial, fac totul pentru a salva popoarele de primejdia mortală a unui război nuclear și a asigura o pace trainică pe pămînt.

La alegerile care vor avea loc peste două zile, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice se va prezenta, ca și în ceilalți ani, în strînsă unitate, într-o alianță de nezdruccinat cu muncitorii, țărani, intelectualii fără de partid, Blocul comunistilor și al celor fără de partid este o forță imensă.

„Uniunea comunistilor și a celor fără de partid, încercată de viață, de experiența luptei pentru victoria socialismului, este o forță uriașă, activă, o strălucită expresie a unității indestructibile dintre partid și popor” — se spune în Apelul Comitetului Central al P.C.U.S. adresat tuturor alegătorilor.

Dîndu-și votul pentru candidații blocului comunistilor și al celor fără de partid — floarea poporului sovietic, alegătorii vor vota pentru traducerea în viață a istoricelor hotărîri ale Congresului al XXII-lea al P.C.U.S., pentru victoria marelui cauze leniniste, pentru triumful comunismului.

C. Paraschivescu-Bălăceanu
Deputat în Marea Adunare Națională

INVITATIE LA CĂLĂTORIE

Această călătorie în America Latină, făcută la invitația colegilor noștri ziariști, a fost pentru mine și tovarășii mei cu totul deosebită. Mai vizitasem și acum patru ani țărurile ei îndepărtate, frumoase ca în basme, învăluite în legendă. Atunci ne-am început călătoria având doar o singură viză — pentru Uruguay. La Montevideo am reușit să mai obținem câteva, între care pentru Argentina și Chile. Voiam să vizităm și Mexicul, Brazilia și alte țări, dar împrejurările ne-au fost potrivnice și când am ajuns în Panama vizele ne-au fost anulate. Așa că ne-am înapoiat din America Latină la Moscova, nu fără a trece prin tot felul de peripecii. Nu ne-a fost greu să bănuim cine s-a îngrijit ca ziariștii sovietici să-și întrerupă călătoria prin America Latină. La aeroportul din Panama-City niște funcționari insolenți din zona Canalului, sau mai direct spus, polițiști secreți din S.U.A., (Canalul Panama e doar feuda lor) ne-au scotocit prin valize de parcă ar fi căutat bombe atomice sau cu hidrogen și fără a-și cere măcar scuzele de rigoare s-au îndepărtat, iar vizele ne-au fost anulate. Au trecut patru ani și iată-ne îndreptându-ne din nou spre țările îndepărtate ale Americii Latine.

Știam despre schimbările survenite în America Latină din ziare, de la radio și vocile alarmate ale crainicilor ne tulburau, ne puneau pe gânduri. Dar una-s zierele, radioul și alta posibilitatea de a vedea direct cu propriii tăi ochi, parcă atingând cu mâna evenimentele.

E drept că și de data aceasta călătoria noastră a început cu peripecii, dar ele au fost de altă natură și așa vrea să le relatez în câteva cuvinte. La Praga, înainte de a ne îmbarca în avionul companiei aviatice cubane, l-am întâlnit și l-am îmbrățișat călduros pe Henri Alleg care mergea în Cuba unde trebuia să ia parte la ședința Comitetului executiv al Organizației internaționale a ziariștilor. Henri fugise din cumplita temniță din Alger, unde fusese închis și torturat de parașutiști.

Întimplarea a făcut că după ce avionul nostru a trecut de localitatea Shannon din Irlanda și a luat direcția Canadei, s-a defectat un motor. Aveam de ales: ori aterizăm în Canada pentru reparațiile necesare — dar asta însemna să părăsim avionul și să întârziem o zi-două — ori ne întorceam la Praga. Ce-l aștepta pe Henri Alleg dacă avionul rămânea în Canada, ce-l aștepta pe ziaristul revoluționar evadat din închisoarea din Alger? Din nou închisoarea sau poate chiar ceva mai rău...

Și avionul a făcut calea întoarsă zburind multe ore așa, cu motorul stricat, înapoi spre Praga.

Abia după două zile am ajuns în Cuba, în însoarta Havană. De acolo a început marea noastră călătorie în Mexic și Brazilia. Adjectivul mare nu l-am folosit de dragul rezonanței lui. Ore în șir, ne-am aflat în văzduh, zburind din oraș în oraș cu avioane moderne cu reacție. Cu ocazia asta am aflat din proprie experiență că Brazilia ocupă locul cinci în lume în ce privește teritoriul, că de la Rio-de-Janeiro pînă la Mexico, capitala Mexicului este o distanță uriașă. Cititorul poate urmări, pe hartă ce înseamnă o astfel de călătorie aeriă. Din Mexic am zburat în Columbia, de acolo la Lima, capitala statului Peru, pe coastele Oceanului Pacific, iar după aceea — străbătînd întreaga Americă Latină — ne-am îndreptat spre țărmurile Atlanticului, la Rio-de-Janeiro.

Istoria se scrie neîntrerupt și pretutindeni, ea se scrie și azi. Poți să-ți înșeli pe oameni cu titlurile tipătoare ale ziarelor, poți să faci din alb negru, poți să fii în ignoranță și întineric popoare întregi. Dar toate aceste vicisuguri sînt demascate de istorie. Cum ne-a spus în cursul convorbirii noastre președintele Mexicului, Adolfo Lopez Mateos,

tehnica modernă și știința au apropiat nu numai popoarele, ci și continentele întregi. Pe lângă aceasta, așa adăuga că timpul nostru a imprimat evenimentelor un ritm de desfășurare mai viu și le-a dat o mai mare expresivitate. America s-a ridicat, foarte categoric, la o viață nouă, și în țările ei conflictele sociale extrem de ascuțite clocotesc ca un crater de vulcan. Iată numai cîteva fapte, cîteva exemple.

La 27 iunie 1954, cu ajutorul citorva bande de năimiți, Statele Unite ale Americii au răsturnat guvernul democrat din Guatemala, condus de președintele Arbenz. La Havana am discutat mult cu el despre destinele țării lui, despre viața poporului guatemalez. Cea mai puternică impresie mi-a produs-o faptul că Arbenz nu deplîngea propria-i soartă, destul de grea, ci se gîdea la oamenii care rămăseseră acolo, pe pămîntul lui. La sfîrșit mi-a spus fără umbră de patos, cu o profundă convingere interioară: „Guatemala se va mai ridica la o viață nouă”. Da, Guatemala se va ridica la o viață nouă, fiindcă pentru o astfel de viață luptă 190 milioane de latino-americani.

La 2 ianuarie 1958, în Venezuela mînia poporului a măturat dictatura singeroasă a lui Perez Jimenez, care durase zece ani. La 3 mai 1957 a fost înlăturat dictatorul Columbiei, Rojas Pinilla. Nu era primul avertisment dat de poporul Columbiei tiranilor săi — și ceasul noilor tirani, care asupresc acum Columbia, va suna negreșit! În noiembrie 1961, poporul ecuadorian a demascat complotul reacțiunii. Velasco Ibarra a fugit din țară, unde grevele și demonstrațiile transformate în lupte de stradă se țineau lanț. În Ecuador lupta continuă, și actualul președinte, Carlos Julio Arosemena, se străduiește să asigure statului o oarecare independență. În mai 1961 a fost ucis dictatorul Republicii Dominicane, Rafael Trujillo, care asuprea poporul de 30 de ani. Pe țărmurile Americii de Nord sînt oameni care deplîng moartea lui Trujillo. Dar poporul continuă lupta pentru a smulge din rădăcini rămășițele acestui regim, pentru a nu admite ca în fruntea lui să vină decăzutul fecioraș al dictatorului, un bețivan și un chefliu, care cheltuiește zeci de mii de dolari cu semiprostituțiile și semiactrițele din Hollywood. Halal conducător, dacă chiar în Statele Unite, unde el și-a început cariera militară la școala de aviație, i s-a retras gradul de locotenent! E drept că Trujillo junior nu s-a prea indispus, întrucît a reușit să capete gradul de general în armata dominicană. La 25 ianuarie 1961 a avut loc o lovitură militară în Salvador. În 1957-1958 și în special în noiembrie 1959, studenții și muncitorii din Panama au pornit lupta pentru schimbarea statutului Canalului de Panama, care trece pe pămîntul lor și totuși nu le aparține.

Popoarele Americii Latine nu vor ca totul să rămînă ca și pînă acum. Mișcările sociale din America Latină au diferite nuanțe, sînt conduse de partide diferite, uneori lozincile sînt mincinoase, dar adevărul va triumfa, așa cum o dovedește un exemplu strălucit și însuflețitor.

În ianuarie 1959 în Cuba a învins revoluția populară. Minunata simfonie a acestei revoluții răsună deasupra mult încercatei Americii Latine. Revoluția din Cuba este cea mai înaintată din cîte au avut loc pînă acum pe acest continent. Pretutindeni unde am fost în timpul vizitei noastre, toți oamenii cu care ne-am întâlnit, cu voie sau fără voie, ne-au vorbit despre Cuba, ceea ce înseamnă că se gîdeau la ea. Multe motive explică acest fenomen, dar primul și cel mai important este acela că Cuba a hotărît să dispună singură de bogățiile ei.

Profesia de ziarist m-a purtat prin multe țări ale

lunii. Dar nicăieri nu-ți sare în ochi marea generozitate a naturii, atotputernicia ei, frumusețea ei, bogăția pămîntului și a comorilor subpămîntene, așa ca în America Latină. Despre asta voi mai vorbi, dar deocamdată vreau să mă refer la Robert Allen, economist nord-american, care nu poate fi bănuț în nici un caz că ar încerca să umfle cifrele în cartea lui intitulată: „Influența sovietică în America Latină”. Robert Allen relatează liniștit: „În Costa-Rica, Nicaragua, Peru și Uruguay pe cap de locuitor revin aproximativ 150 de dolari pe an, iar în Haiti și Bolivia și mai puțin — cîte 75 dolari pe an”. Între cinci-zece ruble pe lună! Dacă ținem seama că Allen împarte venitul între toți în mod egal și nu scrie că în aceste țări un uriaș procent din venit este înghițit de marea burghezie și slugile ei, ne putem imagina fără efort cum trăiesc oamenii în binecuvîntatele ținuturi sudice. Căci există în America Latină țări unde 70-80 la sută din populație nu știu ce-i aceea încălțăminte și pielea crăpată a tălpilor lor înlocuiește pantofii.

S-a întîmplat că din Brasilia, minunata capitală modernă a Braziliei, am pornit într-o plimbare cu avionul deasupra rîului Araguaia, afluent al Amazonului. Ministrul Afacerilor Externe al Braziliei, Santiago Dantas, care i-a primit pe ziariștii sovietici, ne-a spus că regiunea Araguaiei este o regiune tipică de junglă. Cînd am aterizat după două ore, am avut impresia că zborul trebuie calculat nu în kilometri, ci în ani, și că de prezent ne despart multe secole.

Rîul uriaș, galben, năvalnic, al cărui mal scund abia se deslușea în ceață, își purta tăcut apele. Cîteva căsuțe acoperite cu frunze uscate de palmieri, în care trăiesc indieni

din neamul Caraja Atlaan. Pălării multicolore din pene de papagal, trupuri tatuante, fețe tatuate, arc și săgeți la vînători. Săgeți otrăvite, a căror toxicitate poate omorî pe loc un animal mare. Îndată ce avionul a aterizat, copiii, ca toți copiii din lume, au venit în goana mare și s-au ascuns după fuselajul lui. Poate că nu vedeau pentru prima dată pasărea de oțel, dar asta numai fiindcă din cînd în cînd vin pe aici turiști; toate celelalte — să le zicem — atribute ale secolului sînt necunoscute în aceste locuri. Cînd treceam prin sat am auzit deodată un țipăt. A plutit așa în atmosfera tropicală fierbinte pînă cînd ne-am așezat în barcă și am pornit pe rîu în jos. Am întreat pe ce se întîmplă. „O mamă plînge după băiețelul ei care a murit”, ni s-a răspuns. Multă vreme ne-a urmărit plînsul femeii necunoscute.

Barca spinteca rîul uriaș ale cărui maluri sînt acoperite pînă la linia apei de vegetația scundă, de nepătruns a junglei. Ciudate brațe de apă porneau de la rîu și se pierdeau în junglă în care mișunau crocodili, șerpi, papagali multicolori ca niște frînturi de curcubeu. Iar după două ore eram din nou în orașul Brasilia, unde se înalță zgîrie nori din beton armat, unde străzile sînt construite în așa fel încît nici una nu se întretaie cu alta, unde arhitectura folosește din plin realizările tehnicii moderne. Avionul ne adusese din nou în alt secol, în secolul nostru.

În timpul unui zbor, stewardessa ne-a înmînat un glob. Spre deosebire de obișnuitele globuri școlare, acesta era făcut din material plastic și se umfla ca un balon. Pasagerii au început să-și arunce unul altuia globul, care zbura prin avion cu continentele, oceanele și orașele sale, ca o minge. Pasagerii calculau pe glob kilometrii parcurși. În clipele acelea ne-a izbit în mod deosebit viteza avionului cu reacție modernă, care, ca un vrăjitor, ne dezvăluia mereu priveliști noi, țări noi. Știu că sînt oameni care socotesc că avionul nu este o binefacere prea mare pentru ziariști sau scriitori, fiindcă succesiunea rapidă de chipuri, peisaje, obiceiuri nu lasă urme prea adînci, nu le dă posibilitatea să se bucure din plin de frumusețea naturii, să-și încinte auzul de armonia cîntecelor, să asculte foșnetul nisipului sau plescăitul apei. Gusturile diferă. Fapt este că într-o lună am străbătut aproape 30.000 de kilometri. Personal, găsesc mult farmec în posibilitatea pe care o are omul de a confrunta fenomene, de a compara fapte și de a le aduna laolaltă. Toate acestea nu le puteau face oamenii chiar acum 30-40 de ani.

Pămîntul Braziliei are o culoare roșcat-violetă. Cînd îl privești de la o înălțime de zece mii de metri și se pare la fel de fantastic ca și pămîntul pe care l-au văzut din Cosmos Iuri Gagarin și Gherman Titov. Licărirea tainică, roșcat-violetă, a pămîntului și stelele timpurii pe cerul întunecat, mă făceau să mă gîndesc fără voie la destinul Braziliei și al vecinilor ei. Lovit cu palma, globul-balon din avion răsuna sonor și parcă spunea: „Da, lumea e mica și omul este aproape de om”.

AMERICA LATINĂ, 1962

Un aspect obișnuit în țările Americii Latine: armata reprimă manifestațiile

A. Adjubei

Citind cartea lui Iuri Gașarin „Drumul spre Cosmos”, nu poți să n-o asemiești cu „Așa s-a călît oțelul” și „Povestea unui om adevărat”: oglinzi de o mare frumusețe în care se reflectă procesul de formare a personalității umane în socialism. Cu deosebire, mărturia autobiografică a primului cosmonaut dă măsura omului sovietic de astăzi și ne oferă posibilitatea să desprindem, din profilul-i exemplar, trăsăturile de pe acum existente în viața ale omului de mâine. Închizi cartea cu sentimentul reprezentării vii a ceea ce se află scris în Programul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice cu privire la dezvoltarea multilaterală și armonioasă a personalității umane: „În perioada trecerii la comunism cresc posibilitățile de educare a omului nou, în care se îmbină în mod armonios bogăția spirituală,

puritatea morală și perfecțiunea fizică”.

Pe măsura cerințelor vieții, presa sovietică acordă în vremea din urmă, o atenție deosebită problemelor noi ridicate de înaintarea spre comunism, înscrise în aria tot mai largă a maximei înfloriri a personalității. Deosebit de interesant, în acest sens, este eseuul „Inginerul și cultura”, semnat de I. Tavrov, într-un recent număr al revistei „Novii mir”. Plecînd de la această profesie a profesiorilor — în viitorul apropiat, fiecare vară va prileji o „recoltă” de 400 de mii de ingineri sovietici — autorul descoperă în vîlăa acele trăsături care fixează profilul inginerului orînduirii comuniste. Cîteva portrete, schițate cu mijloacele reportajului, ne dezvăluie personalități care depășesc cu mult cadrul de strictă specialitate, făurîndu-și un larg ori-

zonă spirituală ca urmare a unei dezvoltări multilaterale și armonioase. Eseul reia și ridică curajos o întrebare care, în anii din urmă, a stîrnit nu puține dezbateri: „Tehnică și visarea, știința și poezia sînt ele oare opuse, separate?”

S-ar părea că e ușor de răspuns... Suficient a cita ilustre exemple din istoria culturii, personalități care au sudat, la flacăra cunoașterii, tehnica și visarea, știința și poezia. Leonardo da Vinci, Lomonosov, Goethe... Altă cale de demonstrație alege însă I. Tavrov. Nu privind înapoi, ci scrutînd procesele contemporane și deschizîndu-le pe cele incipiente, ale viitorului. Se desprinde astfel, din impetuoasa dezvoltare a științei și tehnicii comunismului, nu numai procesul de diversifi-

cea mai desăvîrșită mașină e pur și simplu o mașină. Pentru dumneavoastră (aici se adresează oamenilor sovietici) ea reprezintă o părticică a lumii noi”. Firește așa dar, că în lumea clădită pe zeificarea profitului maxim, obținut de un puran de monopoluri, nu pot exista alte consecințe — și pe acest plan — decît îngustarea și, implicit, sărăcirea personalității umane. Dolarul este necruțătorul judecător care silește „părțile” la divorț. Divorțul dintre tehnică și visare, dintre știință și poezie, dintre om și creație.

Cu atît mai strînse devin aceste legături pe măsura apropierei omului sovietic de comunism. Mai strînse odată cu reducerea timpului consacrat producției materiale, cînd se lărgește posibilitățile de dezvoltare a capacități-

TEHNICĂ ȘI VISARE

care, de continuă și amănunțită specializare, ca și un altul — unificator, de sinteză. Automatizarea, cibernetica încep să stea la temelie tuturor cercetărilor științifice, devin un „numitor comun” în toate ramurile tehnicii. Aceasta apropie între ele cele mai diverse specialități ingineresti; iar în aceste condiții — cînd mașini tot mai perfecționate preiau de pe umerii omului multe dintre sarcinile obișnuite, repetate la infinit, atît în munca de cercetare, cît și în producție — inginerul se profilează ca un creator. Creator fiind, pus necontenit în fața unor probleme necunoscute încă și care își așteaptă rezolvarea, inginerul, de orice specialitate ar fi el, trebuie să fie omul unei înalte, multilaterale culturi. Astfel, își conchide demonstrația I. Tavrov, inginerul este eliberat din captivitatea tehnicismului îngust, plasîndu-se pe marea orbită a culturii.

Se înțelege că acest strălucit făgaș deschis personalității umane nu este o consecință „firească” a dezvoltării științei și tehnicii în „orice” orînduire socială. Cît de semnificativă, în această privință, apare mărturia unui cunoscut inginer dintr-o țară capitalistă: „Totdeauna, cea mai reală idee a mea a fost considerată fantezie dacă depășea orizontul tehnic (citește, de interese) ale firmei... Pentru mine, de pildă,

lor, a aptitudinilor, a talentelor în domeniul producției, științei, tehnicii, literaturii și artei. Acestor legături le consacra I. Tavrov cea mai mare parte a eseului, înfățișîndu-le gama largă de preocupări a unor ingineri din Orientul Îndepărtat și din marele centru industrial Kuznețk. Faptele îl conduc spre interesante generalizări în ceea ce privește marea dezvoltare pe care o capătă știința, arta și celelalte forme ale construcției sociale. La orizontul celui mai desăvîrșit umanism din istoria omenirii, granițele artificiale dintre aceste forme dispar (firește nu e vorba de dispariția specificului fiecăreia), realizîndu-se între ele o omoză în procesul dezvoltării armonioase și multilaterale a personalității. Știința, arta, filozofia — iată un complex de preocupări caracteristic pentru intelectualitatea noastră tehnică a anilor 60 — este concluzia pe care o desprinde autorul eseului.

Visa peste decenii Cehov cînd, într-o lume organizată întocmai ca „Salonul nr. 6”, formula un ideal de personalitate umană: „La om totul trebuie să fie frumos; și fața și îmbrăcămintea și sufletul și gîndurile”.

În țara constructorilor comunismului, omul de mâine nu se află undeva în zona viitorului îndepărtat. Personalitatea sa înflorește de azi.

Victor Vintu

Fabrica de ciment „Oktiabr” din Novorosiisk a renăscut, odată cu orașul, din scrumul și cenușa în care fusese prefăcută în anii războiului; a renăscut mai mîndră, înălțîndu-și cutezătoare spre cerul albastru, coșurile-i veșnic fumegînde; a renăscut înzestrată cu tehnica cea mai modernă. Aici aproape că nu vezi oameni prin secții. Doar ici-colo cite unul supraveghează funcționarea complicată aparaturii. Uriașele mori, cuptoarele rotative, lungi de 200 metri, parcă ar lucra singure. Fabrica este aproape în întregime automatizată.

Modernizarea procesului de producție a cerut din partea muncitorilor noi calități, un nivel de pregătire mai înalt. Pentru mînuirea mecanismelor automate complexe erau necesare cunoștințe mai largi și mai temeinice. Înțelegînd acest lucru, muncitorii s-au apucat de învățatură. Din cei 726 de muncitori ai fabricii, 4 sînt ingineri, 46 tehnicieni, 32 studiază fără frecvență sau seral în institute de învățămînt superior, 28 sînt înscrși în școli medii tehnice, 29 învață în școlile tineretului muncitoresc, peste o sută de oameni sînt absolvenți ai învățămîntului mediu. „Oktiabr” poate fi deci numită, cu drept cuvînt, fabrica oamenilor instruiți. Granița dintre muncitori și tehnicieni dispare; întreprinderea își merită pe deplin titlul de întreprindere a muncii comuniste.

Un reporter al revistei „Ogoniok” a stat recent de vorbă cu cîțiva dintre muncitorii de la „Oktiabr”. Ceea ce l-a impresionat în mod deosebit a fost tocmai această atmosferă de emulație, de creștere impetuoasă a oamenilor, de lărgire a orizontului lor de cultură.

— Astăzi nu se poate să nu înveți — i-a spus Nikolai Ghetmanov, mașinist la cupatorul rotativ

Vladimir Veligojki, Viktor Danilenko, Alexandr Kivaciški, Anatoli Dudko, Lilia Kotovici, Alexandr Kozin, Ivan Kubenko

muncii comuniste din fabrică, toți, fără excepție, învață, se ajută reciproc, în ridicarea nivelului de cunoștințe. Anatoli Dudko, de pildă, cînd a venit în brigadă era marinar. Ajutat de tovarășii săi, urmează în prezent cursurile școlii medii tehnice. Viktor Danilenko a pășit pe porțile fabricii fără să aibă nici o specialitate. Acum e muncitor calificat, muncește bine și este și el elev la școala medie tehnică. Vladimir Veligojki, unul din cei mai buni muncitori din brigadă, este student fără frecvență la Institutul din Novocerkassk, iar Ioan

Ghetmanov, de pildă, este un mare iubitor de pictură și colecționar de reproduceri după tablourile maestrilor. Desenează și el în orele libere. Ce-i drept, deocamdată are la dispoziție puține astfel de ore, dar după ce va absolvi școala se va înscrie la un studio de artă. Disputa pe tema: ce e mai important — arta sau tehnica? — Nikolai Ghetmanov a rezolvat-o, îmbrățișîndu-le pe amîndouă cu aceeași ardoare.

Care este resortul adînc al avîntului general către cultură, ce se manifestă la fabrica de ciment din Novorosiisk ca și în întreaga Uniune Sovietică? Un articol la gazeta de perete din secția klinker, semnat de muncitorul Z. Muraviova, răspunde în cuvinte simple, dar pline de semnificație la această întrebare. Iată ce scrie ea: „Ce minunat e faptul că drumul vieții mele, al tuturor tinerilor și tinerelor sovietice, începe într-o epocă atît de extraordinară, cînd viitorul comunist s-a apropiat de noi atît de mult! Desigur, dorim să ne închinăm toate tinerele noastre forțe cauzei construcției societății comuniste, cea mai dreaptă societate de pe pămînt. Și eu, împreună cu tovarășii mei de muncă, vreau să-mi dau aportul la marea cauză comună”.

„Actuala generație va trăi în comunism” — se spune în Programul P.C.U.S. Oamenii societății comuniste vor fi oameni cu o pregătire științifică și tehnică înaltă și în același timp cu un larg orizont de cultură generală. Muncitorii de la fabrica de ciment „Oktiabr”, din orașul de pe insoritul mal al Mării Negre, se pregătesc încă de pe acum să devină astfel de oameni.

S. Podină

Fabrica oamenilor cușți

nr. 4 și elev în anul IV al școlii medii tehnice. Altfel rămii de cărută, îți pierzi calificarea...

Tadeus Antonovici Mașevski este șeful serviciului tehnic. „Rang” important, dar purtătorul lui este încă foarte tînăr, pare un băiețandru abia ieșit de pe băncile școlii. A venit în fabrică simplu tehnician, dar „molipsindu-se” de atmosfera de școală pe care a găsit-o aici, a pus din nou mîna pe carte, a urmat fără frecvență institutul și a devenit inginer. Este un foarte bun specialist și în ciuda tinereții, se bucură de un deosebit respect.

— Mie, fabrica mi-a dat totul — a declarat el. Cum ar fi posibil ca eu să răspund altfel? Toată viața mea este aici!

În brigada lui Alexandr Kozin, prima brigadă a

Kubenko și Alexandr Kivaciški termină institutul. Șeful brigăzii era tehnician cînd a intrat în fabrică. A urmat fără frecvență cursurile institutului, devenind inginer. Să nu se creadă însă că tinerii aceștia sînt niște șoareci de bibliotecă pe care în afară de cărți nu-i interesează nimic altceva. Tinerețea lor se revarsă năvalnic, ei știu să se și veselească, să facă să duduie pămîntul sub picioarele lor cînd se incing la dans. Astfel de brigăzi sînt multe astăzi în fabricile și uzinele sovietice; viața și preocupările ei sînt caracteristice pentru profilul contemporan al clasei muncitoare din Uniunea Sovietică.

Pe lîngă preocuparea de a-și ridica nivelul cunoștințelor tehnice-profesionale, muncitorii de la „Oktiabr” au și preocupări de alt gen. Nikolai

Căile belșugului comunist

Se poate spune cu curaj că Programul avântului continuu al producției agricole, adoptat de Congresul al XXII-lea al Partidului, va fi nu numai îndeplinit, ci și depășit întocmai ca și programul producției noastre industriale.

(Din cuvântarea de închidere rostită de N. S. HRUȘCIOV la Plenara C.C. al P.C.U.S.)

Expunerea amplă făcută de N. S. Hrușciiov și dezbaterile care i-au urmat, arată că Plenara C.C. al P.C.U.S., care între 5 și 9 martie, a analizat în profunzime sarcinile imediate și cele de perspectivă cu privire la îmbunătățirea conducerii agriculturii, marchează un punct de cotitură în etapa actuală a construcției comuniste. Dacă istorica plenară din septembrie 1953 a dat semnalul avântului care a urmat în agricultura sovietică, recenta plenară are marele merit de a fi trasat căile și metodele practice pentru realizarea grandioaselor sarcini ce revin agriculturii în cele două decenii în care se vor pune temelile tehnice-materiale ale comunismului.

Programul construirii comunismului a fixat ca, simultan cu dezvoltarea fără precedent a producției industriale, să fie creat acel belșug de produse agricole care să asigure în viitorii 20 de ani, oamenilor sovietici, un nivel de trai mai înalt decât în orice țară capitalistă. În acest scop noul Program al P.C.U.S. a prevăzut ca în acest interval volumul general al producției agricole să se mărească de aproximativ trei ori și jumătate.

Numeroasele consfățiri zonale care s-au ținut după Congresul al XXII-lea și recenta Plenară a C.C. al P.C.U.S. au dovedit că agricultura sovietică poate ajunge la un asemenea grad de dezvoltare.

În ultimii 8 ani Uniunea Sovietică a reperat succese importante în dezvoltarea agriculturii. Au fost îndeplinite măsuri care pot fi denumite cu deplin temei revoluționare. O acțiune care se înscrie cu litere de aur în istoria agriculturii sovietice este valorificarea într-un timp scurt a 42 milioane hectare de pământuri noi. Reorganizarea stațiilor de mașini și tractoare, întărirea bazei tehnice-materiale a colhozurilor și sovhozurilor, ca și întărirea lor cu cadre de organizatori și specialiști, au constituit măsuri tot atât de revoluționare care n-au întârziat să dea roade. În anii de după 1953 au început să se obțină recolte de 8—8,5 miliarde de puduri de cereale și leguminoase. În 1961 în com-

parațiile cu 1953, producția de cereale a crescut cu 66%, de carne cu 50%, de lapte cu 71%.

Dar necesitățile consumului populației cresc mereu. Numai în ultimii 8 ani, populația U.R.S.S. a sporit cu 29 milioane oameni, din care 28 milioane la orașe. (Această creștere este mai mare decât întreaga populație a Suediei, Norvegiei, Olandei și Danemarcei luate la un loc).

Un alt fenomen îmbucurător este sporirea continuă a veniturilor oamenilor muncii în aceeași perioadă, cu aproape 42 miliarde ruble. Îmbunătățirea continuă a nivelului de trai se reflectă în creșterea cu 35—50% a consumului pe cap de locuitor la cele mai importante produse.

În condițiile creșterii continue a consumului și a sporirii populației este necesar ca producția agricolă să-și accelereze considerabil ritmul. Luându-se calculul făcut de Consiliul economic și științific de stat ca punct de orientare pentru determinarea nivelului necesar al producției agricole, rezultă că încă în anul 1962 trebuie sporită producția de cereale la 10 miliarde puduri, de carne — la 12,9 milioane tone, lapte — la 85 milioane tone. Cifrele pentru 1970 și 1980 sînt de-a dreptul îndrăznețe: 14 miliarde puduri și respectiv 18—19 miliarde puduri cereale; 25 milioane tone și respectiv 30—32 milioane tone de carne, iar la lapte 135 milioane tone și 170—180 milioane tone.

N. S. Hrușciiov a sintetizat în câteva cuvinte acest salt imens, arătând că problema care se pune acum este ca în termene scurte producția principalelor produse agricole să fie dublată și triplată.

Sarcina este însă pe măsura imenselor posibilități existente și ea va putea fi îndeplinită grație noilor măsuri stabilite de plenară cu privire la intensificarea ajutorului tehnico-material dat agriculturii și îmbunătățirea conducerii agriculturii.

N. S. Hrușciiov și toți vorbitorii care au luat cuvîntul la plenară, au relevat însemnătatea primordială a renunțării definitive la dăunătorul sistem de agricultură cu ierburi perene și a trecerii la forme de folosire mai intense a pămîntului. Un accent deosebit a fost pus, de asemenea, pe necesitatea desfășurării unei munci deosebit de intense în domeniul creșterii animalelor.

După cum s-a subliniat și în raportul lui N. S. Hrușciiov, una din sursele cele mai importante ale creșterii producției de cereale, carne, lapte și alte produse agricole, o oferă folosirea mai justă a pămînturilor cultivate cu ierburi, ovăz și a pămînturilor repartizate pentru ogoare negre, care totalizează în prezent 52 milioane hectare. De pe aceste pămînturi care vor fi ocupate cu culturi valoroase, se va realiza o cantitate suplimentară de 12 milioane tone carne și 60 milioane tone lapte. (Împreună cu cele 8,8 milioane tone obținute în 1961 de pe terenurile aflate în circuit, se va ajunge tocmai la cantitatea necesară pentru a atinge actualul nivel al S.U.A. în ceea ce privește producția de carne pe cap de locuitor. Același lucru se poate spune și despre producția de lapte).

Încă din anul acesta, 22 milioane hectare pot fi eliberate de sub ierburi și ogoare negre, redându-le unor culturi mai valoroase ca porumb, sfeclă de zahăr, mazăre, leguminoase furajere.

N. S. Hrușciiov rostind cuvântarea de închidere la Plenara C.C.

A fost scoasă puternic în evidență consecința sistemului de asolamente cu ierburi perene al lui V. R. Vilams și subliniată necesitatea lichidării hotărîte a urmărilor acestuia.

Trecerea hotărîtă la agricultura intensivă implică o și mai mare extindere a mecanizării și chimizării agriculturii; va trebui să se sporească simțitor producția de mașini agricole și cea de îngrășăminte. Capacitatea actuală a uzinelor de tractoare și mașini agricole va fi lărgită și se vor construi cel puțin trei uzine noi puternice, pentru a se asigura tuturor colhozurilor și sovhozurilor un complex de mașini corespunzător tehnologiei înaintate a producției agricole. Numai anul acesta, de pildă, industria va furniza agriculturii aproximativ 216.000 tractoare, 144.000 combine, 100.000 autocamioane și multe alte mijloace tehnice. Investițiile statului în agricultură cresc în acest an cu 19% față de anul trecut.

Rolul și datoria oamenilor de știință au fost scoase pregnant în evidență, arătându-se ce sarcini le revin pentru a contribui, alături de toți lucrătorii din agricultură, la realizarea unei înalte productivități a muncii și la sporirea producției agricole.

Meritul deosebit al recente plenare este de a fi relevat necesitatea unei reorganizări profunde a conducerii agriculturii și de a fi descoperite formele organizatorice potrivite măreștelor sarcinilor actuale.

În noile condiții, cînd colhozurile au crescut considerabil, cînd a crescut mult rolul sovhozurilor și au fost create numai în ultimii ani peste 3000 de mari sovhozuri, trebuie neapărat create organe noi de conducere concretă a agriculturii, — organe de planificare, de evidență și gestiune, care să-și exercite direct influența asupra organizării producției în fiecare colhoz și sovhoz. Aceste organe vor fi noile direcții de producție colhoznice-sovhoznice (sau sovhoznice-colhoznice, după caz), în activitatea cărora va intra și selecționarea și instruirea cadrelor, popularizarea celei mai valoroase experiențe a gospodăriilor fruntașe în toate colhozurile și sovhozurile.

De asemenea, se creează comitete pentru conducerea agriculturii pe plan unional, în republici, ținuturi și regiuni, a căror sarcină principală va fi de a organiza controlul de zi cu zi al executării hotărîrilor partidului și guvernului în problemele agriculturii.

Reorganizarea conducerii agriculturii va avea pentru dezvoltarea economiei naționale aceleași rezultate importante pe care le-a avut reorganizarea conducerii industriei.

Acordîndu-se principala atenție producției, era firesc să se ceară ca oamenii cei mai buni să fie trimiși să lucreze în sfera producției și nu în organele de control. Chemarea lansată de la tribuna plenarei pentru completarea rîndurilor colhoznicilor și lucrătorilor din sovhozuri cu un nou contingent de oameni destoinici, conștienți de măriștea sarcinilor ce se pun acum, a trezit, mai cu seamă în rîndurile tineretului, un puternic entuziasm.

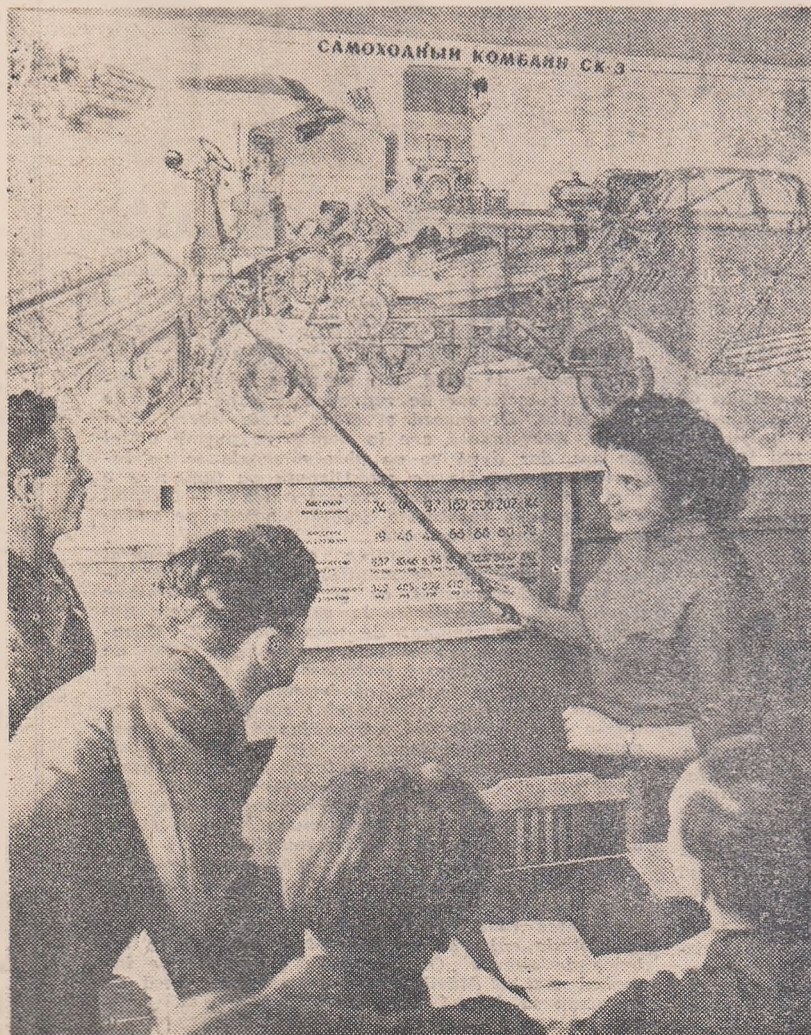
Acum, după plenara din martie 1962, este neîndoios faptul că obiectivul grandios fixat de Congresul al XXII-lea — crearea unei abundențe de produse agricole, crearea belșugului comunist, va putea fi atins.

La șirșitul raportului său la plenară N. S. Hrușciiov a spus: „Putem dovedi și vom dovedi că sistemul socialist va depăși și în agricultură, așa cum a depășit în industrie, în știință și cultură, nivelul producției capitaliste și va asigura populației cel mai înalt nivel de trai”.

Ing. Eugen Alexe

Adjunct al ministrului Agriculturii

Agricultura
Sovietică
Făcând

Schema autocombinei S.K.-3 pe care lucrează muncitori din uzine, veniți la sate să întărească rîndurile lucrătorilor din agricultură.

Să uităm de munca manuală!

„Il cunosc de mulți ani pe Alexandr Vasilievici Ghitalov. Cândva era pur și simplu Saško, dar acum a devenit onorabilul și de toți respectatul Alexandr Vasilievici, mindria Ucrainei și a întregii Uniunii Sovietice”.

Așa a vorbit despre „finul” său Nikita Sergheevici Hrușciov la consfătuirea lucrătorilor din agricultura Ucrainei, care a avut loc la 22 decembrie 1961 la Kiev.

De ce „fin”? Cum de ce? Fiindcă Nikita Sergheevici...

Dar mai bine să o iau de la început.

Era în februarie 1950. Lucram atunci la „Izvestia”. Într-o zi posomorită, ploioasă, ca de toamnă, în plină campanie pentru alegerile în Sovietul Suprem al U.R.S.S., mă cheamă redactorul șef și-mi spune:

— Trebuie să pleci urgent în regiunea Kirovograd, la Ghitalov. Cred că ai auzit de el. A fost propus candidat.

Începutul a fost așa...

„Pe Ghitalov l-am găsit a doua zi la Pomoșnoi, unde a avut o întâlnire cu feroviarul. Abia terminase discuția și era puțin emoționat. Se grăbea la o altă întâlnire cu alegătorii și mi-a spus în fugă câteva cuvinte despre istoria mișcării de masă inițiată de el pentru un înalt nivel al agriculturii.

Lucrurile s-au petrecut așa. În februarie 1947, Ghitalov a luat parte pentru prima dată la consfătuirea fruntașilor din agricultura Ucrainei. Se făcea bilanțul anului abia încheiat, 1946. În prezidium, stătea Nikita Sergheevici...

vici Hrușciov, iar alături de el — Praskovia Anghelina.

— M-am urcat la tribună, mi-a povestit Ghitalov, m-am uitat la Nikita Sergheevici și drept să-ți spun, m-am cam pierdut. Încă nu avusesem ocazia să particip la o astfel de consfătuire. Dar treptat m-am liniștit și am început să vorbesc despre rezultatele obținute de brigada noastră de tractoriști. Iar rezultatele erau cele mai bune din regiune. Cum vorbeam așa, îl văd deodată pe Nikita Sergheevici că se întoarce spre Anghelina și-i spune: „Uite, Pașa, cu cine ar trebui să te întreci — cu Ghitalov”. „Ai auzit, Ghitalov? mă întreabă Pașa. Hai să ne întrecem. Ești de acord?” „Sint” (și-n gând îmi zic: Ei, am făcut-o — am făcut-o!). „Dar cu o condiție, continuă Pașa, să ne întrecem nu numai pentru o productivitate înaltă, ci și pentru un nivel înalt al agriculturii, pentru o recoltă bogată. Ești de acord?” Ce era să fac, m-am învoit și cu asta. „Atunci dă-mi mîna” spune Anghelina și-mi întinde mîna. Sala se zguduie de aplauze. Aplaudă și Nikita Sergheevici. „Ei, mi-am zis eu, țin-te bine, Ghitalov. Toată Ucraina se uită la tine!”.

Întrecerea a câștigat-o Ghitalov. În 1947 brigada lui a atins o productivitate nemaiauzită și o recoltă cum mulți nici nu îndrăzneau să viseze. Lui Ghitalov i-a fost decernat înaltul titlu de Erou al Muncii Socialiste.

În anul următor, o sută de brigăzi din regiunea Kirovograd se întreceau cu Ghitalov, iar acum...

— Acum, zîmbi Ghitalov, numărul „rivalilor” noștri se apropie de 500. Aproape zilnic primim „note diplomatice”.

Inginerul rus Ghitalov

Curînd soarta de ziarist m-a purtat prin alte țări și l-am pierdut din vedere pe Ghitalov. E drept că și de acolo, de peste hotare, încercam, pe cît era posibil, să-i urmăresc activitatea. Dar știrile din ziare deveneau tot mai rare și abia după cîțiva ani am auzit iar de dînsul.

Nu întimplător. În primul rînd, pentru că la începutul lui 1958, pentru rezultatele înregistrate, a cucerit cea de a doua stelută de Erou. În al doilea rînd... Poate vă amintiți?

În 1958, la Plenara din decembrie a C.C. al P.C.U.S. Ghitalov și colegul său Manukovski au raportat despre primele lor succese obținute în domeniul mecanizării complexe a culturii porumbului. De atunci, orice ziar lui în mîna: Ghitalov-Manukovski, Manukovski-Ghitalov. Și iar Ghitalov. Reportaje, portrete, corespondențe, interviuri, articole despre Ghitalov, articole de Ghitalov...

Dar altceva era interesant: că numele talentatului mecanizator sovietic a devenit popular nu numai la noi, în U.R.S.S., ci și dincolo de ocean, în Statele Unite ale Americii. După cum se știe, în vara lui 1958, șeful brigăzii de tractoare a colhozului „Congresul al XX-lea al P.C.U.S.” din raionul Novoukrainsk, regiunea Kirovograd, Alexandr Ghitalov, a lucrat mai bine de trei luni în statul Iowa, la ferma cunoscutului cultivator de porumb american Roswell Garst, care fusese cu puțin timp înainte în Uniunea Sovietică.

— Inginerul rus Ghitalov! așa îl prezenta mister Garst oaspeților pe lucrătorul lui neobișnuit.

Garst îi invita pe cîmp pe vecinii lui curioși, fermieri ca și dînsul, și le arăta nu fără mîndrie o parcelă pe care creștea un porumb deosebit de frumos.

— Il vedeți? le spunea el. Este opera domnului Ghitalov. O, este un om foarte priceput și harnic! Și, coborînd glasul, adăuga arătînd spre spinarea lată a lui „mister Ghitalov”: Dacă la ei toți sint ca dînsul, puteți fi siguri că ne vor întrece!

Problema problemelor

În ianuarie 1961, Ghitalov a venit la Moscova pentru a lua parte la lucrările Plenarei C.C. al P.C.U.S. Aflînd despre asta m-am hotărît să-l „prînd” în ajunul deschiderii Plenarei, cît era mai liber. Dar am dat de dînsul abia seara tîrziu, la telefon.

— A, cunoștințe vechi! Bună seara, bună seara, m-a salutată el. Mă întrebi ce-i nou? Nu știi ce nu mă lasă să dorm?

— Mecanizarea complexă?

— Ea!

Și după un minut:

— Te rog să scrii! Știi ce problemă importantă e asta? Problema problemelor! Trebuie lichidată pretutîndeni munca manuală, fizică — și la lucrările de bază, și la cele auxiliare, și în agricultură, și în zootehnie. Să ajungem să

uităm pînă și să ne gîndim la ea! Uite ce mă frămîntă pe mine: constructorii noștri trebuie să creeze nu mașini simple, ci mașini complexe pentru toate tipurile de lucrări. Înțelegi? Care să cuprindă întregul proces de producție.

Am stabilit să ne întîlnim vara în colhoz.

— Să vii neapărat! mi-a spus Ghitalov. Cred că pînă atunci o să avem și cîteva noutăți...

Ghitalov se ocupa și înainte de încercarea noii tehnici agricole. Dar acum această activitate a lui de încercare a luat proporții nemaipomenite. Din primăvara lui 1961 pe ogoarele colhozului din Kamișevatov au fost încercate peste 30 de tipuri de mașini noi. Vă dați seama? Peste 30 de tipuri!

La Congresul constructorilor comunismului

Am pe masa de lucru un număr din octombrie 1961 al „Pravdei”, cu lucrările Congresului al XXII-lea al P.C.U.S.

De la locul lui se ridică un bărbat voinic

de vreo 50 de ani, cu mîini mari și puternice de plugar și cu o frunte înaltă, de gînditor. Poartă un costum închis elegant, o cămașă albă ca zăpada și o cravată gri, modernă. În mîna duce cîțiva știuleți de porumb...

Cu pași mari Ghitalov se apropie de tribună. De la masa prezidiului îl urmărește cu privire caldă, părintească Nikita Sergheevici Hrușciov.

Da, da, cu o privire părintească, Nikita Sergheevici Hrușciov îl știe doar din „fașă”, dacă se poate spune așa. Vă amintiți de „botezul” lui Ghitalov, cînd Nikita Sergheevici cu ajutorul Pașei Anghelina l-a cufundat în „cristelnița” binefăcătoare a întrecerii?

Ghitalov se ridică la tribună, lasă jos știuleții, își drege glasul și cuprînzînd sala într-o privire atentă începe să vorbească.

Vorbește despre însemnătatea Congresului, despre noul Program al partidului. Apoi raportează: anul acesta am strîns de pe ogoarele colhozului o recoltă nemaipomenit de bogată la toate culturile cerealiere. Și în special la porumb. Am cules pînă la 75 chintale boabe la hectar. Și această recoltă înaltă a fost dobîndită fără pic de cheltuială de muncă fizică, exclusiv cu ajutorul mașinilor. În legătură cu asta aș vrea să spun că am coborît prețul de cost al unui chintal de porumb boabe pînă la 42 copeici, iar al porumbului siloz — pînă la 6 copeici.

Intorcîndu-se spre masa prezidiului, Ghitalov continuă:

— Sint cu totul alte rezultate de cît la Garst, Nikita Sergheevici. Cred că la noi cheltuiala de muncă la chintalul de porumb va fi mai mică decît la el.

Și se pornește un dialog deosebit de interesant între mecanizator și primul secretar al C.C. al P.C.U.S., un dialog între doi comunisti, între doi delegați la congres, un dialog plin de înțelegere prietenească, de simpatie reciprocă.

„Ghitalov vorbește despre problemele mecanizării complexe a agriculturii, despre sarcinile constructorilor de mașini agricole, despre necesitatea unui nivel înalt al agriculturii, vorbește pasionat, inspirat, competent ca un om de stat, și întreaga sală, toți delegații îl aplaudă pe acest minunat fiu al poporului ucrainean care pînă nu de mult era „pur și simplu Saško, iar acum a devenit onorabilul și de toți respectatul Alexandr Vasilievici”...

Ivan Vinnenco

cultura sovietică
culmi
precedent

casa de odihnă intercolhoznică de la Narva-Iessu (R.S.S. Estonă)

● *Intr-o singură viață două nunți de aur* ● *Un litru de lapte = 10 ani de viață?* ● *Orice om poate frina procesul de îmbătrânire*

Longevitatea la îndemâna tuturor

Gruzia este o țară caracterizată, între altele, de o mare longevitate. Într-adevăr, în Republică trăiesc astăzi circa 62.000 de persoane în vârstă de peste 80 ani, iar la fiecare 100.000 de locuitori, 52 au trăit 100 de ani sau chiar mai mult. În total, în Republică există 2.080 persoane în vârstă de peste 100 ani. Numărul cel mai mare de longevivi se află în raioanele situate la altitudine medie, 1.500 metri deasupra nivelului mării. Factorii naturali — clima, radiațiile solare, aerionizarea, etc. contribuie din plin la călirea organismului, și deci la longevitate.

Particularitatea cea mai remarcabilă a modului de viață al longevivilor este, probabil, faptul că aproape toți au familie, căsătoria lor datînd de 50-100 de ani. Deci viața în familie pare să favorizeze sănătatea și, în consecință, longevitatea. Longevivii dispun, în genere, de un mare număr de urmași. Unii socotesc, cu naivitate că, pentru a-ți conserva sănătatea e de ajuns să te odihnești. Dar lucrurile nu stau chiar așa. Cercetările științifice întreprinse, ca și numeroasele cazuri de longevitate studiate, arată că oamenii trîndavi nu trăiesc pînă la adînci bătrîneți. Munca reprezintă o condiție esențială a longevității, lucru dovedit și de faptul că oamenii ajunși la o vîrstă înaintată s-au ocupat dintotdeauna de munci utile societății. Într-adevăr, munca l-a creat pe om și tot ea îl menține de-a lungul anilor.

În majoritatea lor, persoanele în vîrstă din Gruzia depun munci pe măsura puterilor și anume în colhozuri și sovhozuri, pe loturile de pămînt situate lângă gospodării, pe plantațiile de ceai, se îngrijește de vite și păsări, ba le place chiar să se ocupe și cu vinătoarea. Deosebit de interesantă și multilaterală este și activitatea artistică a longevivilor. Mulți dintre ei sînt dansatori, cîntăreți, povestitori, muzicieni talentați la instrumente străvechi și participă la activitatea cercurilor locale de amatori.

Studiul stării sănătății longevivilor arată că printre ei nu există oameni cu tare fizice. Cei mai mulți nu au fost nici o dată bolnavi, iar mulți dintre ei n-au vizitat medicul decît o singură dată. Longevivii dispun de vedere foarte bună, numai 72 dintre ei folosesc ochelari, și e caracteristic faptul că majoritatea bărbaților au un sistem nervos bine conservat, de altfel ca și memoria, care reține uimitor de bine evenimentele dintr-un trecut destul de îndepărtat. Totuși atenția o merită regimul de alimentare al bătrînilor. De regulă, ei iau masa de 3-4 ori pe zi, la anumite ore bine stabilite. Alimentația nu cunoaște abuzuri și, în general, e mixtă doar 25 de persoane hrănindu-se în exclusivitate cu alimente lactate și vegetale. O particularitate a alimentației longevivilor o constituie consumul de condimente care, dînd gust bucatelor, fac să crească pofta de mîncare. Un rol important în alimentare îl joacă și fructele. În ce privește băuturile spirtoase și fumatul, longevivii se dovedesc deosebit de cumpătați.

Încă de pe acum cercetările întreprinse în ce privește condițiile de muncă și viață ale longevi-

vilor din Gruzia ne îndreptătesc să tragem concluzia că orice om poate frina procesul de îmbătrînire, și anume printr-o dirijare rațională a modului de viață.

Învățătura marelui fiziolog rus I. P. Pavlov arată că îmbătrînirea este provocată de tulburarea funcțiilor normale ale sistemului nervos. Surmenajul, epuizarea sistemului nervos duc la îmbolnăvirea diferitelor organe, ceea ce are ca urmare scăderea procesului metabolic, o filirea treptată a celulelor și țesuturilor și, în final, slăbirea întregului organism. Omul trebuie ferit de asemenea încercări, întrucît un sistem nervos bine echilibrat, un psihic sănătos ajută la combaterea bolilor, împiedică îmbătrînirea precoce.

Munca în specialitatea preferată constituie, desigur, un important stimul în viață. Pentru menținerea sănătății însă, trebuie respectat un regim strict de muncă și odihnă, în care întregul orga-

nism să acționeze în mod uniform. Tot atît de importantă este și grija pentru curățenia locului de muncă, pentru stricta respectare a igienei industriale și a tehnicii securității în producție. Eliminarea factorilor negativi din mediul de producție, continuarea automatizării, mecanizarea producției, lupta împotriva zgomotelor și vibrațiilor nu fac decît să îndepărteze bătrînetea.

Alimentația contribuie și ea la dezvoltarea armonioasă a omului. O mare importanță pentru prelungirea vieții o are buna digestie. Hrana nu trebuie să fie exagerată ca volum și greutate căci altfel supraîncarcă organismul, îngreunează activitatea inimii și organelor digestive. Regimul cel mai indicat pentru un om sănătos este alimentarea de trei ori pe zi, întotdeauna la aceeași oră. Este dăunător să pleci la lucru pe stomacul gol, căci acest obicei influențează în rău capacitatea de muncă. În același timp, trebuie evitată alimentația în care predomină carnea. E bine să ne obișnuim cu hrana lactovegetariană (lapte, lapte acru, brînză de vaci, brînză, chefir, unt, piine, zahăr etc.). Și, nu-i lipsit de interes să arătăm aici că unii oameni de știință consideră că consumarea zilnică a unei cantități de 3/4 - 1 litru lapte prelungeste viața omului cu 10 ani. Un rol deosebit de important în alimentație îl au și fructele, poamele, zarzavaturile. Vinul, băuturile spirtoase, fumatul dăunează întregului organism și îndeosebi sistemului nervos, scăzîndu-i rezistența și predispunîndu-l la

diferite boli ale organelor interne.

Exercițiile fizice, făcute în mod sistematic, judicios, întăresc sistemul muscular și locomotor, ameliorează circulația sîngelui și mențin un tonus ridicat al sistemului nervos. Ele sînt recomandabile de-a lungul întregii vieți și, mai cu seamă, la vîrste mai înaintate. Masajele cu apă rece excită terminațiile nervoase din piele, intensifică circulația, întăresc mușchii și oferă celui ce le practică rezervă de vigoare pentru toată ziua. O mare importanță trebuie acordată și respirației. Încăperile în care muncim trebuie să fie bine aerisite, iar timpul liber trebuie petrecut la aer curat.

Somnul adultului durează de obicei cel puțin 7-8 ore pe zi, dar la oamenii care execută o muncă intelectuală intensă, perioada de somn trebuie să fie mai mare. Somnul regulat, culcarea și scularea la aceeași oră, asigură un efect terapeutic maxim.

Așa dar, viața poate fi prelungită. Fiecare din noi poate și trebuie să lupte pentru prelungirea vieții sale.

Prof. dr. G. Z. Pițhe'auri

Directorul Institutului de Igienă a muncii și boli profesionale din R.S.S. Gruziană

SPRE COSMOS DIN...

CENTRUL PĂMÎNTULUI

Cunoașterea temeinică a scoarței globului și, îndeosebi, a părții sale bazale și a zonelor superioare ale învelișului inferior va deveni, în viitorul apropiat, de mare actualitate. Oamenii de știință sovietici își îndreaptă cu precădere atenția spre posibilitatea elaborării de noi metode de cercetare pentru a putea obține informații cît mai precise asupra compoziției chimice, a proprietăților fizice, asupra energiilor și bogățiilor minerale ale acestor regiuni. Pătrunderea prin foraje în adîncurile scoarței pune tehnicii probleme noi și dificile, pentru a se învinge condițiile grele create de temperatura de 400°, cît se presupune că atinge scoarța la adîncimea de 15 km și de presiunea hidrostatică de 4.500 atmosfere, condiții în care pot avea loc anumite procese fizico-chimice încă necunoscute nouă.

În momentul de față, în Uniunea Sovietică au fost programate o serie de foraje ultra-adînci, ale căror rezultate vor putea răspunde, în oarecare măsură, la multiplele probleme ce se pun în fața geologilor. Astfel, sonda nr. 1 situată în Karelia va străbate granite vechi a căror vîrstă se cifrează la 3,5 miliarde ani și va da, poate, răspunsul la întrebarea cum s-au format cele mai vechi nucleu continentale. Sonda nr. 2, amplasată într-o regiune minieră cuprîndî din Ural, urmează să atingă vatra magmatică generatoare a variatelor comori metalifere ale Uraltului; sonda nr. 3, din regiunea Mării Caspice, programată pentru o adîncime de 14 km va străbate depozite sedimentare foarte groase din această regiune și va arăta pînă la ce adîncime mai e posibilă descoperirea zăcămintelor de aur negru, iar sonda nr. 4 din Azerbaidjan va explora pătura de bazalt destul de apropiată de suprafață și va informa asupra genezei filoanelor metalifere. În sfîrșit, sonda nr. 5, cea mai îndrăznească acțiune de acest gen, amplasată într-una din insulele Kurile, unde grosimea scoarței pare a fi de numai 15-18 km va furniza prețioase informații în ce privește vîrsta, compoziția și starea de agregare a învelișurilor globului și chiar a nucleului său central și va permite științelor geologice să-și verifice ipotezele, să cîștige noi certitudini.

Datorită datelor oferite de aceste foraje ultra-adînci, omul va putea pune stăpînire pe neînbunite surse de energie, care îi vor permite să realizeze acțiuni de o mîreție încă nevisată cum ar fi, de pildă, transformarea climel pe întreaga planetă. Dar care vor fi cunoștințele noastre în ce privește globul pămîntesc peste o sută de ani?

Pentru a răspunde la această întrebare să ne adresăm fan- teziei și să facem o călătorie în timp, peste o sută de ani.

...Asadar, calendarul indică anul 2062. Profesorul N. se pregătește să-și țină cursul.

Și iată ce spune el, printre altele: „Dragi tovarăși! Astăzi, cînd planeta pe care locuim nu mai ascunde nici un secret, ne îndreptăm atenția spre cercetarea altor planete. Să începem

cu planeta Marte, pe care ne vom deplasa chiar acum, cu ajutorul trenului cosmic care pornește de la „Linia Zero”...

Să-l însoțim pe profesor și auditoriul lui de-a lungul traseului „Liniei Zero”, lăsîndu-i mai apoi să-și continue singuri drumul în Cosmos, spre Marte.

„Linia Zero” nu-i altceva decît un tunel cu diametrul de 20 metri, care străbate Pămîntul, trecînd prin centrul acestuia. Săparea lui a început simultan, din două puncte ale globului, diametral opuse. Alegerea punctelor s-a făcut în urma unui studiu minuțios, întocmit pe baza tuturor datelor obținute cu prilejul explorărilor geologice și prospecțiunilor geofizice executate la adîncimi foarte mari.

Stratele superficiale nu au produs nici un fel de surprize constructorilor. Pe măsura adîncirii tunelului însă, sporeau și dificultățile. Temperatura și presiunea se dovedeau a fi în continuă creștere. La un moment dat, a apărut magma lichidă. Energia calorică eliberată prin răcire era transformată în energie electrică, folosită mai apoi de imensul șantier destinat construcției tunelului.

Realizarea tunelului a costat mult, dar extracția masivă a substanțelor minerale prețioase au justificat întru totul cheltuielile. Torrentul continuu de minereuri care ieșea din tunel reprezenta o neprețuită valoare pentru savanți. El evoca milioanele de ani din istoria Pămîntului, dezvăluia secretele formării și dezvoltării sale.

În centrul Pămîntului, unde forța de atracție este nulă, s-au construit laboratoare pentru efectuarea experiențelor în stare de imponderabilitate. Tunelul s-a dovedit deosebit de util și după terminarea lui, deoarece căldura degajată în permanență de magma a devenit un imens rezervor de energie care a făcut posibilă transformarea regiunilor înghețate în zone calde, cu o bogată vegetație. Cu acestea însă, utilitatea tunelului nu s-a epuizat. Căci, în acele vremuri, una din problemele care frământau omenirea era reducerea energiei necesare lansării rachetelor în Cosmos.

Într-adevăr, corpurile cerești artificiale deveniseră foarte numeroase, atîngînd mărimea ce presupunea greutatea de milioane de tone. Lansarea lor reclama deci un uriaș consum de energie. Dar iată că tunelul proaspăt construit a rezolvat și această problemă. Se știe că pentru ca o navă cosmică să poată fi eliberată de forța gravitațională este necesar să i se imprime o viteză de 11,2 km/sec., viteză care la navele cosmice de mare tonaj reclama un mare consum de energie. Dacă însă lansarea navei cosmice nu are loc de la suprafața planetei înspre exterior, ci prin tunel, consumul de energie se reduce simțitor. Astfel, pornind de la un capăt al tunelului, mișcarea navei cosmice are loc sub influența forței de atracție terestre, așa că e suficient ca în centrul Pămîntului să i se imprime un surplus de viteză de numai 5,8 km/sec., pentru ca nava să învingă forța gravitațională. Aceasta e „Linia Zero”, noua și originala cale de lansare a tuturor navelor cosmice. În afară de aceasta însă, „Linia Zero” mai servește drept cale de transport între cei doi antipodi. Ea nu este numai cea mai scurtă, dar și cea mai economică cale. Căci trenul parcurge întreaga distanță în numai 42' și 13", fără nici un consum de energie. Într-adevăr, energia cinetică acumulată de tren pînă în centrul Pămîntului îi este suficientă pentru a parcurge cealaltă jumătate de distanță pînă la antipod.

Pe acest drum a pornit de altfel și profesorul N., cu auditoriul său, spre Marte...

Ing. Dumitru Hagiu
Vicepreședinte al Comitetului Geologic

rat ce se spune că acolo, la laborator, execută con-
glinctos toate analizele?
Am început s-o frunzăresc, citind pe sărte lei un
cuvînt, colo un rînd, apoi am parcurs cîteva pagini
caută la fereastră, e o carte foarte interesantă. Am citit
după casa aceea înaltă. Acum lumina în băta dreaptă
în ochi. De obicei, asta se întâmpla pe înserat, dar
o privire la ceas m-a liniștit: nu era decît patru și
treizeci și cînel.
După trei captole a venit șura. De data asta era
bine dispusă. Cîrtonii proaspăt răsunîți îi jucau pe
obrajii. Buzele îi erau roșii ca date cu ruj. Purta o
rochiță elegantă cu minceșă scurată, iar la piept își
pusesse broșa pe care l-o dăruise Lionka. Pe umeri
avea un batîc subțire. Ce să zic — se gătise ca de
numit, dar mi-am adus aminte că la nunta noastră
Mașa purta o rochiță mult mai modestă. Adusese ceva
în două pungii: „Fentru Lionecikă”. Și un buchet
frumos, dar nu de rușoțe, ci de flori de seră.
— Cum, Mașa încă n-a venit? Eram sigură o-o
găsese acasă.
Și așa ne-am luat cu vorba. Mai întii despre
Mașa: uite ce bucluc cu telegrama asta...
Șura dădea vina pe poștă — nu trebuiau să pri-
mească telegrama dacă persoana a uitat să pună
data, zina plecății... Mai arăta că fețele de la fele-
grat sînt niște niște fără minte. Le luă peste pi-
dior, dar mie mi se părea, nu știu de ce, că rîdea
păcîtă, că despre dînsa spusese că-l o lînsca! Fără
minte. Aș fi vrut să strîșcesc odată. Se vede că
șura îmi citise ceva în ochi, căci, cu un gest de
parcă ar fi alungat un înțar, strîgă: „Mai dă-le

Serghei Sartakov este un scriitor siberian nu nu-
mai prin naștere, ci și datorită preocupărilor constante
pentru oamenii și natura locurilor de baștină. Intr-
adevăr, eroii cărților sale sînt siberieni — muncitori,
marinari, vînători, dulgheri, — iar cadrul este cel al
naturii siberiene.

A debutat în 1934, dar prima carte care l-a consa-
crat a fost „Temelia de piatră” (1951). A lucrat timp
de 18 ani la romanul-epopee „Lanțul Saianilor” —
amplă frescă despre formarea și evoluția clasei mun-
citoare siberiene. În 1957 i-a apărut nuvela „Vîntul
munților”, în centrul căreia se afla chipul lui Kostea
Barbin, un tînăr muncitor de 19 ani.

Nuvela „Nu ceda regina”, din care publicăm un
fragment, este o continuare la „Vîntul munților”. Ac-
țiunea se petrece după patru ani, cînd îl regăsim pe
Kostea Barbin muncind într-o echipă de constructori
ai unui pod peste Enisei. Căsătorit cu Mașa, care-și
termină studiile superioare politehnice la Moscova,
tatăl unui fecior de numai cîteva luni, Kostea Barbin
ne este înfățișat ca un participant activ la întreaga
viață a colectivului, solidă, cu acesta nu numai în
muncă, ci și în afirmarea principilor de morală com-
unistă. De pe această poziție el întinde o mină tovă-
rășească Surei Korolevna, pentru care încercase cîndva
o pasiune efemeră. Acum, cînd șura aflată la o răs-
pîntie a vieții ei, are nevoie de un sfat și de o pre-
zentă prietenească, Kostea i le oferă fără șovăire.

Fragmentul pe care-l publicăm ne înfățișează reîn-
toarcerea Mașei de la Moscova, după susținerea exa-
menului de diplomă.

de vaporas și pusese și rășnă, și mingea bălăcă, —
cadon de la șura. Alhoșka le apuca una după alta și
și celelalte. Lasă-mă pe mine.
n-a tipat Alhoșka? Acum trebuie să-l spăl spăltorul
și celălalt. Lasă-mă pe mine.
— Nu-l adevărat, acum trebuie să-l spăl pe mînușe,
protești șura. Lasă-mă să termin.
Șiam că are dreptate, căci și Mașa făcea totuși în
ceva asemănător cu: „toată vîntea înainte!” în luna
asta s-a dezvoltat, nu kîmă!
Șura veni fugă, rîzînd la fel ca Alhoșka. Și înainte
ca eu săan Alhoșka să protestăm, îl udă pe cap și-l
săpunul zdravăn. Alhoșka se dă în vînt după o baie, dar
îl apucă pandaliile cînd e săpunul pe cap. Îmi în-
chipui că așa s-a întîmplat cu orticare din noi — și
toctam de aceea, amîn „săpunca” pînă în ultima
clipă. Atunci n-are decît să tipe cît îl ține șura.
— Ce-ai făcut? Mă răstii la șura. Numai tu m-ai
lipsit aici! Acu s-a dus dracului toată baia. Capul
trebuia să-l speli abia la strîgît.
— Val, Kostenka, ce prostii spui! Cum să-l speli
la strîgît cu apă murdă?
Și dă-i, și țreacă, pînă cînd în capul lui Alhoșka
s-a făcut o căciulă de spumă.
— O să-l întrec săpunul în ochi, atunci să vezi buca-
rte, am cobit eu.
Am tras adînc aer în piept: acuz o să izbucnescă
hipăni strigător ai lui Alhoșka.
— Ba n-o să-l întrec, făcu șura.
Îl apucă fuștertor capul, apucîndu-l direct de
— Gata, fușteră seump! Și acum Barbănelule să
ne spălam pe mînuțe...
— Hai, dă-te la o parte. Cînd o să înceapă să
zbiere n-ai să-l mai poți oprî. Noroc că am apucat
să-l arunc rășnă — am spus eu cu cîndă (De ce

în elegantele ambalaje din Moscova și acum ne zo-
rea:

— Haldeți odată, că se răcește cealul!
Am uitat să vă spun, că de cum l-au scos din
baie, de Alhoșka s-a ocupat numai Mașa. Acum el
ședea în brațele Mașei, țînînd-o c-o minuță de gît,
dar în așa fel de parcă voia s-o respingă, iar ară-
tătorul de la mina cealaltă ba și-l băga în gură, ba
îl întindea spre șura. Atunci dînsa îl zimbea și-l
alînta: „Ţoancă mică, Barbănelule!”
Mașa se prefăcu supărată: „Bagă de seamă! Am
impresia că l-ai cucerit”.
— Haldeți, ne îndemna Lionka.
Și am pornit cu toții spre masă. Mașa cu Alhoșka
în frunte. Șura venea la urmă. Dădu să se așeze,
dar deodată se răzgîndi și rosti cu o voce ușor
răgușită:
— La revedere, Mașenka, Kostea... tuturor.
Și se întoarse să plece. Lionka o prinse înainte
ca să ajungă la ușă.
— Încotro? Uite ce de bunătați pe masă!
Șura îl dădu la o parte, scuturînd îndărătnică din
cap. Mi s-a părut că zuluful îi sunau jalnic, ca niște
clopoțel.
— Nu, Llonleika, îți mulțumesc. Am uitat cu to-
tul că am atîta treabă.
Mașa se apropie și ea de șura. Eu le priveam
descumpănit. Nu se poate spune că n-am fost politi-
coși, totuși ceva nu era în regulă. Șurei îi ardeau
obrajii ca focul și nu părea deloc convinsă de cu-
vîntele pe care le rostea...
— Ei, să bem ceaiul! — spuse Mașa cu glasul ei
dîntotdeauna. Mi-e o foame de lup. De la Mariinsk
n-am pus o fărîmătură în gură. De emoție. Kostea!...
Tot nu-mi vine să cred că sînt acasă! Se așeză la
masă, își roti privirea prin odaie și întrebă, așa ca

cu Alhoșka și nu prea punea mîna pe cîrpb. Și la urma
urmel, de ce s-o faci? Lionka era doar în vacanță.
Am pus la îndoială apa pentru baie — care între
Trecuse de douăsprezece cînd am terminat cu pîrșul.
timp se răcise. Tocmai atunci a picat și Pîotr Figur-
nov. Am schimbat cîteva vorbe. Despre treburile noas-
tre muncitorești. Focul de explozare a arătat de
pîldă că mai jos o să dăm de straturî dure, așezate
și cu ciocane pneumatice. N-o să putem realiza mult
pe schimb, mai ales că de la o vreme compresorul ne
face mereu figură.
Apoi a venit vorba de Kosîel. După pozna pe care
o făcuse la Terev, l-am luat toată săptămîna în
tîrbăc, dar tot nu l-am scos gîrghăni din cap. E
adevăr că se ține de treabă. Nu se mai dă la ni-
ment. La strîștîm schimburii îi spune politicos lui Vi-
tali Antonici: „Să trăieți”. Dar cînd și cînd, face să-l
vitecan: „Eu sînt prîșlea din poveste, dați-mi numai
puțin răgaz...”.
După ce a plecat Figurnov, am încalzit din nou apa.
Dar iar s-a răcit, căci între timp Alhoșka adormise.
Doar n-o să speli copiliul cînd dearme. Și timpul
trecea.
Mi-am făcut socotala: căruțul nostru e rapid, aere-
dinamic. Dacă Lionka face pînă la gară cu căruțul așa
o oră și jumătate, mie îmi ajung cîncizeci de minute.
Un ceas o să-mi ia baia lui Alhoșka. Deci una din
două: ori se trezește cel țirziu la cînel, ori se duce
la gară nespălat.
Mi-a căzut sub ochi „Forsyte Saga”. Teri dimineață
mi-a năpădit-o Dîna, iar Lionka n-a dus-o încă la
bibliotecă. „O carte interesantă, profundă” mi-a spus
Dîna. Cînd o fi avut timp s-o citească, dacă-i adevă-

n-a tipat Alhoșka? Acum trebuie să-l spăl spăltorul
și celălalt. Lasă-mă pe mine.
— Nu-l adevărat, acum trebuie să-l spăl pe mînușe,
protești șura. Lasă-mă să termin.
Șiam că are dreptate, căci și Mașa făcea totuși în
ceva asemănător cu: „toată vîntea înainte!” în luna
asta s-a dezvoltat, nu kîmă!
Șura veni fugă, rîzînd la fel ca Alhoșka. Și înainte
ca eu săan Alhoșka să protestăm, îl udă pe cap și-l
săpunul zdravăn. Alhoșka se dă în vînt după o baie, dar
îl apucă pandaliile cînd e săpunul pe cap. Îmi în-
chipui că așa s-a întîmplat cu orticare din noi — și
toctam de aceea, amîn „săpunca” pînă în ultima
clipă. Atunci n-are decît să tipe cît îl ține șura.
— Ce-ai făcut? Mă răstii la șura. Numai tu m-ai
lipsit aici! Acu s-a dus dracului toată baia. Capul
trebuia să-l speli abia la strîgît.
— Val, Kostenka, ce prostii spui! Cum să-l speli
la strîgît cu apă murdă?
Și dă-i, și țreacă, pînă cînd în capul lui Alhoșka
s-a făcut o căciulă de spumă.
— O să-l întrec săpunul în ochi, atunci să vezi buca-
rte, am cobit eu.
Am tras adînc aer în piept: acuz o să izbucnescă
hipăni strigător ai lui Alhoșka.
— Ba n-o să-l întrec, făcu șura.
Îl apucă fuștertor capul, apucîndu-l direct de
— Gata, fușteră seump! Și acum Barbănelule să
ne spălam pe mînuțe...
— Hai, dă-te la o parte. Cînd o să înceapă să
zbiere n-ai să-l mai poți oprî. Noroc că am apucat
să-l arunc rășnă — am spus eu cu cîndă (De ce
mînc, nu alta! Mai e nevoie de un mic rețuș tot-
și-l arunc rășnă — am spus eu cu cîndă (De ce
și veseli ca de obicei.
— L-am desenat pe Barbănel, dormînd. Să-l mă-
Alhoșka bălăci șurei?
Acum dînsa țurta despre cu totul altceva, zgîlbie
mă simțeam cumpîlit de încurcat, cum ar putea fi
am înțeles foarte bine traza neterminată a șurei. Și
moale săpunându-i burta. N-a înțeles nimic. Eu însă
pe Alhoșka. El țideca ca orice om cînd simte o mîngă
au început să ațere din nou, harnice, săpunându-l
Totuși n-a durat decît o clipă. Și imediat mînușe-l
usturător. Eh, Kostenka, de ce...
— Ba n-o să-l întrec, făcu șura.
Îl apucă fuștertor capul, apucîndu-l direct de
— Gata, fușteră seump! Și acum Barbănelule să
ne spălam pe mînuțe...
— Hai, dă-te la o parte. Cînd o să înceapă să
zbiere n-ai să-l mai poți oprî. Noroc că am apucat
să-l arunc rășnă — am spus eu cu cîndă (De ce

Că am uitat să întorc ceasul, care și acum mai arăta
patru și treizeci și cînel. Că Lionka și Slavka n-au
putut s-o aștepte în gară, din cauză că fondurile
alocate pentru biletele de peron le cheltuiseră pentru
înghețată, ba călătoriseră chiar clandestin de la Ma-
gansk. Că n-au putut să stea nief în plața gării, căci
îl alunga mereu milițianul crezînd că băieții vind
flori. Cîteam în ochii lui Lionka că-l pare nespus
de rău că nu vinduse măcar o jumătate de buchet,
ca să-și mai cumpere înghețată.

Mașa a coborît din vagon ajutată de vecinul de
compartment și cînd a văzut că n-a venit nimeni
la gară a avut o strîngere de inimă. Abia cînd s-a
urcat în taxi l-a zărit și pe băieții cu florile. În
mașină l-au spus că acasă totul e în ordine.
— Ce bine, Kostea, că la noi totul e în ordine!
Am răspuns, că altfel nici nu se putea să fie.
Mașa arăta puțin slăbită. Se vede treaba că a cos-
tat-o mult diploma asta. Și apoi, deși nu mi-a scris
și nici acum nu-mi spune, sînt convins că tot timpul
a fost neliniștită.

Fața Mașei a căpătat parcă o altă expresie. Am
remarcat-o îndată, așa cum a observat și Mașa că
Alhoșka poartă o cămășuță pe care n-a cusut-o ea.
E ingineră! Mașa m-a înțeles. Ridicînd puțin din
sprinceana stîngă, ceea ce făcu și mai vizibilă lică-
ririle blînde și jucăușe din ochii ei, îmi spuse:
— Kostea, acum e rîndul tău.
I-am șoptit:
— Știi, Mașa, te iubesc foarte mult!
Am sărutat-o pe după ureche, fără să-mi pese că
șura e lingă noi. În afară de Mașa, pentru mine nu
există nimeni.

Între timp, Lionka a pus de ceal. Apoi a dat lama
în pachetele aduse de Mașa, a îngrămădit pe masă
tot felul de bunătați cu arome îmbietoare, învelite

SERGHEI SARTAKOV

Nu ceda regina

(fragment)

Ce bine că Mașa vine cu trenul nr. 4 care merge
pînă la Vladivostok, și nu cu al nostru, 48, de Krasno-
iarsk! Conform orarului, ce! dintii trece prin Krasno-
iarsk la șapte seara, iar „al nostru”, care rămîne aici,
sosește la 4.59, încît nu știu cum să-i spun — de zi
sau de noapte. Oricum, nu-i nici o plăcere să te duci
la ora asta la gară cînei zile în șir!
În aceste zile, am ajuns să mă împrietenesc cu tot
personalul gării. Am aflat nu numai cum se întoc-
mesc graficele, dar și ce forță de tracțiune au locomot-
ivele „SO” și „P-36”, cum funcționează blocul auto-
mat, ce-i aia selector și cu cine s-a măritat fiica șefu-
lui gării.
Grozav aș fi vrut s-o întîmpin pe Mașa cu Alhoșka
în brațe. Și cu un buchet de flori. Să însă de parcă
Alhoșka ține buchetul. Ar fi grozav, nu?
Carpenițele portocalii, care-i plac atît de mult Ma-
șei, erau în plină floare. Se mai puteau găsi și ghiocci
galbeni sau toporași. Uneori, dădeai de primii crini
de pădure roșii, răsucii virtos, ca turnați în ceară.
După lucru, mă sui-am îndată într-un tren local și
mergeam pînă la stația de unde începea pădurea ade-

FRAGMENT

Nu ceda Regina

SERGHEI
SARTAKOV

Veac nou

BIBLIOTECA

incolo pe telegrafistele tale!" Și începu să mi-o laude pe Mașa: vai, ce greu e să înveți fără frecvență cînd ai un copil, să termini un institut și încă unul tehnic! Sărăcuța de ea, a trebuit să sacrifice tot, tot! Și iar rezulta că Mașa își neglijează familia, pe Alioșka, pe mine și că nici de acum înainte n-o să fie ușor — cite nopți o să stea aplecată deasupra planurilor și calculelor. Laudele astea sunau ca o acuzație. Și totuși Șura o vorbea numai de bine. Dar pe mine vorbele ei mă scoteau din sărite. Ca și buzele-i prea cărnoase, prea roșii, și ochii-i cenușii, cu luciri de oțel, care priveau țintă. Nu vi s-a întîmplat niciodată așa ceva?

Era să mă răstesc la dînsa, să retez scurt discuția cu un cuvînt grosolan. Dar deodată am înțeles despre ce era vorba: nu mai puteam de dorul Mașei, mai ales de cînd știam că vine, vine... și tot nu mai venea. Pe Mașa o doream să fie acolo. Nu pe nurlia și grijulia Șura, ci pe Mașa, frumoasa și scumpa mea Mașa. Glasul ei voiam să-l aud, nu pe al Șurei. Floricea de piatră dăruită de Llonka, la pieptul Mașei voiam s-o văd nu la al Șurei. Da, cum aș fi dorit s-o cuprind pe Mașa pe după umeri, să ne apropiem împreună de pătuțul lui Alioșka, să-l privim cum doarme, cum aș fi dorit...

În clipa aceea se auzi Alioșka, mișcîndu-se în pătuc.

Șura se ridică mașinal în vîrfurile picioarelor, își duse degetul la buze, făcînd un gest de parcă ar fi bătut din palme, apoi mă cuprinse după umeri și mă trase spre pătuc.

— Kostenka, s-a trezit!

Fața ei arăta atîta încintare, încît Alioșka, oum o văzu, începu să se hlizească. Clîpînd din ochișorii-l încă somnoroși, întinse minuțele spre Șura.

— Barbinelele, țoacă mică, rosti Șura țugînd bu-

In românește de EMIL SUTER și MIHAIL CARDAȘ

mult o iubesc.
repet într-una că ce bine e că a venit Mașa și ce scris și cum și-a susținut diploma. Puteam să-mi vindec, cînd povestea de Moscova, de drum, cum a leam să mă uit acum numai la Mașa, să-l sorb cu-și că, poate, port și eu o vină în treaba asta. Tu-
devenit de prios, ba chiar nepofit în casa noastră
rusească parca mi-a luat o piatră de pe inimă. Nu mai
trebuia să rîndesc în sinca mea că: uite Șura a
Nu știu de ce, dar cînd Mașa a spus „Să ne fie
drăgută! Sa ne fie rusine.”

trebuia s-o lasam pe Șura să plice. A fost așa de
bărbăți. Apoi, pe un ton serios și hotărît spuse: — nu
vostru. Să vă fie învătătură de minte la toți trei!
— Aha! Văd că fără mine a fost val de capul
pe buze.

ca cite ceva. Din cînd în cînd, un suris îl flutura.

Mașa îi dădea de mincare lui Alioșka, cîngîlînd și
era personalul principal. Iar pe locul doi era Șura,
noastră în lipsa Mașei. De parca nu eu, ci Llonka
mai repede. Și descriese cu lux de amănunte viața
Llonka plesnea de dorința să povestească totul cit
în lucru, eu eram în examen.

din nou cu gura Llonka. Kostas trebuia să se ducă
— Șii, venea zîmie la noi și vedea de Alioșka, sări
adeverată crimă, cu un talent ca al ei...

— Șerios? făcu Mașa și eu lămă deodată înșpărită,
ca și prima dată, privi portrețul lui Alioșka. E o
maele.

— Vîde răcoritoare — sări Llonka. Lîngă far-

notarșk? Cu ce se ocupa? Unde lucrează.

Între-o doară: — Șura s-a întors definitiv la Kras-

mele și ajutîndu-l să se descotorosească de așternut.

Iar eu, sever:

— Căpitane! Acuși facem baie.

Ducîndu-mă spre bucătărie să pregătesc baia, m-am uitat în treacăt la ceasul meu de pe masă. Nu era nici cinci. În ordine! Alioșka s-a trezit la timp. Mi se păruse că am flecărit o oră cu Șura. Ca să vezi ce greu trece timpul cînd te roade uritul!..

În timp ce pregăteam totul pentru baie — potriveam apa, puneam săpunul, buretele și cearceaful în așa fel ca să le am la îndemînă, Șura stătea lîngă mine ținîndu-l în brațe pe Alioșka, gol-goluț, și se mllogea:

— Lasă-mă pe mine, Kostenka. Te rog. Nu știi ce mult o doresc.

Mi-am adus aminte că am citit la Mark Twain cum Tom Sawyer vopsea gardul și ceilalți copii voiau să-l oumpere acest privilegiu. I-am răspuns:

— Dacă-mi dai un cotor de măr cu toți simburii, poți să-l speli.

Se vede treaba că Șura nu-l citise pe Mark Twain, căci m-a privit amuzată, socotind că glumesc:

— Cotor de măr? Bine!

Și-l oufundă pe Alioșka în bălță, fără să-i fie frică e-o să-l stropească rochia elegantă. Iar eu am adăugat:

— Și să-mi mai dai guzganul cel mort, plus sfoara de hîșinat.

Șura mă privi speriată:

— Nu Kostenka, asta pentru nimic în lume!

În momentul acela, însă, „căpitanul” începu să plescăle apa cu palmele și Șura trebui să se ducă să caute un șorț de-al Mașei, ca să nu facă și dînsa baie odată cu Alioșka.

Dezlănțuit, Alioșka se bălăcea cu atîta furie încît nici eu nu-l mai puteam stăpîni, cu toate că în afară

colo. Am să să-l aduc. Țin însă foarte mult să-l desenez gol-goluț și ud, cum e acum. Să știți că am s-o fac. Nu știu de ce, dar pot să-l desenez ușor, din memorie. Stil, a trecut cam multisor de când n-am pus mîna pe creion, pe pensulă. Credeam că s-a sfîrșit. Și acum cînd încerc să desenez altceva nu lese nimic. Numai Alioșka îmi reușește! Extraordinar, nu?

Am vrut să-l răspund că nu-l deloc extraordinar. Uite, eu, de pildă, habar n-am să desenez și totuși îl fac niște capete de cai în profil, de rîmii cu gura căscată. În clipa asta, însă, Alioșka scoase un țipăt — pînă la urmă își băgase totuși săpun în ochi și se auzi ușa din față, iar apoi o bufnitură.

— Cine e?

Am luat repede în palmă apă curată din oală și i-am azvîrlit-o lui Alioșka în ochi și am fugit glonț din cameră. Spuneam eu...?

— Kosteia!

— Mașa!

Am cuprins-o în brațe, am mîngîiat-o pe gît, cu mîinile aude, am început s-o sărut, fără să pricep cum de era acolo, cum de-a ajuns înalntea trenului?

— Kosteia, spune, sînt eu adevărat acasă? Nu-mi vine să cred. Mașa îmi băgă degetele în chică. Tu ești bine sănătos? Dar Alioșka?

Privirea ei, subit alarmată, se îndreptă spre pătuțul gol. La picioarele noastre erau clăie peste grămadă bagajele Mașei — o mulțime de pachete și pachetele, poșeta, valiza. Lionka și Slavka au mai adus și ei cîteva pachete și la urmă de tot un buchet cit toate zilele. Eray și carpenițe, și crini de pădure, și marinite...

— Kosteia, unde-i Alioșka?

— Face baie. Spune Mașa, tu, oum... cu ce ai venit?

— Cu taxiul! răspunse în locul ei Lionka. Stră-lucea de mulțumire: pentru prima oară în viața lui călătorise cu un taxi!

Așa cum era, fără să-și mai scoată pardestul, Mașa dădu buzna în bucătărie. Îmi închipui ce scenă s-o fi înfățișat în gînd: Alioșka încercat în baie.

— L-ai lăsat singur acolo?

— Nu, va așteptați la una ca asta, înseamnă că n-o înarmă? Iar Lionka descuțea pînă la urmă totul?

— Dacă va așteptați la una ca asta, înseamnă că n-o înarmă? Iar Lionka descuțea pînă la urmă totul?

— Nu, va așteptați la una ca asta, înseamnă că n-o înarmă? Iar Lionka descuțea pînă la urmă totul?

— Dacă va așteptați la una ca asta, înseamnă că n-o înarmă? Iar Lionka descuțea pînă la urmă totul?

— Nu, va așteptați la una ca asta, înseamnă că n-o înarmă? Iar Lionka descuțea pînă la urmă totul?

— Dacă va așteptați la una ca asta, înseamnă că n-o înarmă? Iar Lionka descuțea pînă la urmă totul?

— Nu, va așteptați la una ca asta, înseamnă că n-o înarmă? Iar Lionka descuțea pînă la urmă totul?

— Dacă va așteptați la una ca asta, înseamnă că n-o înarmă? Iar Lionka descuțea pînă la urmă totul?

— Nu, va așteptați la una ca asta, înseamnă că n-o înarmă? Iar Lionka descuțea pînă la urmă totul?

— Dacă va așteptați la una ca asta, înseamnă că n-o înarmă? Iar Lionka descuțea pînă la urmă totul?

— Nu, va așteptați la una ca asta, înseamnă că n-o înarmă? Iar Lionka descuțea pînă la urmă totul?

— Dacă va așteptați la una ca asta, înseamnă că n-o înarmă? Iar Lionka descuțea pînă la urmă totul?

— Nu, va așteptați la una ca asta, înseamnă că n-o înarmă? Iar Lionka descuțea pînă la urmă totul?

— Dacă va așteptați la una ca asta, înseamnă că n-o înarmă? Iar Lionka descuțea pînă la urmă totul?

— Nu, va așteptați la una ca asta, înseamnă că n-o înarmă? Iar Lionka descuțea pînă la urmă totul?

— Dacă va așteptați la una ca asta, înseamnă că n-o înarmă? Iar Lionka descuțea pînă la urmă totul?

— Nu, va așteptați la una ca asta, înseamnă că n-o înarmă? Iar Lionka descuțea pînă la urmă totul?

— Dacă va așteptați la una ca asta, înseamnă că n-o înarmă? Iar Lionka descuțea pînă la urmă totul?

Fetele citeau telegrama și-mi răspundeau cu un zîmbet: „Cînd o să vină Mașa?”

se desășura toată panorama. Mașa năvăli. Alinai dar marfarul trecea ca un bolid și în fața ochilor doi ne rupeam picteul de pomana.

spaimă, căci marfarul hurta îngrozitor. Așa că amîn-timpiaze: „Mașa!” Alioșka strîka și el. Strîka de

deam o perechie de pantofi de femeie, strîkam la în-luat atîi pantofi la Moscova! Așa că de cite ori ve-

Mașa. Dar pantofii Mașei nu se arătau. Poate că și-a-eran picioare de băbă! Știam ce pantofi a luat cu ea

torilor care coborau din vagonul trei. Cele mai multe-De unde mă aflam, vedeam numai picioarele căl-

seama cam pe unde s-a oprit vagonul trei.

peron, privind pe sub roțile marfarului sa-mi dau-prosca cu prai și funingine. Aliegam închunuit pe

un marfar lung de vreo patru kilometri, care ne im-în aceeași clipă venca pe linia întâia din direcția opusă.

— Ce un făcut, cînd sosca acceleratul pe linia a doua,

brăte.

mă înfățișam pe peron cu buchetul și cu Alioșka în

de fructe și-l lăsam în plata kării cu căruțul, iar eu

de rășărit a gării. Îi cumpăram în Lionka înghetată

camera de păstrare a băgajelor se kăsele în partea

va și amundat pe loc trenul sosște pe linia a doua

din gara venă cîine va îl kăsit înra biet de peron

celestat numărul patru Moscova-Vladivostok a plect

sărînt toată virgulile: „Dovarași călătorii trenul ac-

— Cînd fata aceea, venșie kărunărlă, amunța la radio,

Maț departe, acțiunea se desășura așa:

aduc eu autobuzul e un adevărat chin.

atunec, Lionka sosca cu Alioșka în caruț, căci să-l

nute înainte de sosca trenului de Vladivostok. Tot

string un buchet frumos și să mă înlore cu citeva mi-

vărlă. Îmi drămunlam așa timpul, înclt să izbutesc să

bet: „Nu știim. Poate mîine”. Le lăsam lor buchetul,

că tot s-ar fi ofilit pînă a doua zi.

Apoi îl schimbam pe Alioșka, îl băgam în căruț și

o porneam spre casă, Lionka după ce-și termina mi-

sionca, se ducea glonț la scăldat.

Și tot așa cîinci zile în șir. După același program. În

ziua a cîincea, controloarea de la intrare m-a sfătuit

să-mi iau un permanent, că-l păcat să prăpădesc ațiția

banl pe bilete de peron. Fetele de la informații mi-au

dat însă o veste bună: „In cel mai rău caz, o să mă

veniți încă trei zile. Pentru că la Moscova, biletele se

vind cel mult cu o săptămîină înainte.”

În ziua a cîincea, care se nimerise să fie o duminică,

nu m-am dus eu după flori, ci i-am trimis de dimi-

neață pe Lionka și pe Slavka Burțev. Față de timpul

pe care mi-l lua mie această cursă, el aveau trei ore

în plus, timp suficient ca să se ducă chiar pînă la

Magansk și să culegă minunatele marinite, superbe

flori purpurii, mari cit palma. Ne-am înțelea ca de

acolo să vină drept la gară, iar eu să-l aduc pe Alioșka

cu căruțul. Trebuia neapărat să-l fac baie. În aceste

zile, se îmbăcise atît de rău de funingine, că nu mai

semăna cu un marinar, ci mai degrabă cu un fochist

de locomotivă.

M-am gîndit să-l spăl pe Alioșka cit mai devreme.

Dar m-am luat cu curățenia. Afară era cald, dar sufla

vîntul și colbul care intra prin ferestrele deschise se

ășezase peste tot, Lionka spăla binisor podelele, nimic

de zis, dar cu praful nu-i plăcea să-și bată capul. Și

în general nu socotea că praful e egal cu murdăria,

Dacă puneai mina pe o carte sau pe mașina de cusut,

rămînea o diră ca o radioscoople, după care orice me-

dică poate să opereze la sigur. Dacă scutul puțin

perdeluțele, strănutul o oră. Și toată pacostea asta

trebuia s-o scot eu. Șura venea rar. Era mereu poso-

morită, deși nu mai pomenea de Sahvorostov. Se juca

Cronica

circului

„O seară la Moscova“

rezultat al combinațiilor de ponei, ogari și spitzi.

Numerele „de aer“ executate de Belandin și de Gheller, Silinski și Provotorova ne-au arătat că în acest gen, pe lângă emoția generată de permanentul pericol, partea cea mai frumoasă rămâne tot emoția estetică. De altfel, în clădirile de circ din țările socialiste, lonja sau plasa sînt obligatorii, astfel că spectaculoasele accidente de circ, bune pentru confecționarea melodramelor de duzină, sînt total înlăturate. Artistul demonstrează măiestrie, forță, precizie, grație și nu mai e obligat ca pentru existență să-și periclitizeze viața.

Podcernikova strunește urșii cu atîta ușurință și ei dau dovadă de atîta vioiciune și elasticitate în acrobații încît copiii care asistă la spectacole cu greu o să înțeleagă de ce în povestiri întîlnesc expresia „moș Martin“ cînd e vorba de urs. Figurile executate de acești urși, cu greu pot fi imitate chiar și de acrobați încercați.

Gazarian a reușit să alcătuiască un număr nou cu ajutorul a două baloane. Publicul mai aplaudă cu entuziasm acrobația în forță și agilitate la paralele (Franțuzovi), grațioasa dresură de porumbei (Korceaghina), imbinarea școlii coregrafice cu aceea acrobatică în demonstrația plastică (Deomina), umorul suculent al comicului Kazacenko și precizia la o distanță neobișnuită, la leagăne (Beliakov).

O mențiune specială se cuvine regiilor spectacolului, care demonstrează că în circ montarea nu se adresează doar simțului estetic al spectatorilor. Fiecare aparat imbină frumosul cu utilul, îi ajută pe artiști în creație, slujindu-i în ridicarea măiestriei.

Mircea Crișan

„Studiul plastic“ al Olgăi Diomina

Cînd circul a anunțat spectacolul „O seară la Moscova“, casele de bilete au fost luate literalmente cu asalt. În timpul reprezentației a aplauze fiecare număr se termină cu „aplaude de fier“, lucru destul de rar la București.

Excelenta impresie lăsată de precedentele ansambluri sovietice care au evoluat în arena circului nostru nu a fost dezmințită de actualul spectacol.

Înainte de orice, programele alcătuite de artiștii sovietici se remarcă prin originalitate. Sintem obișnuiți să așteptăm la circ un trapezist bun, un saltator elastic, o dresură clasică etc... Atracția o constituie de obicei calitatea execuției în cadrul unui număr bine cunoscut. De data aceasta, însă, am văzut „altceva“. Chiar dacă unele din numere pornesc de la formele clasice, pe parcurs artistul aduce o mare contribuție personală, fie îmbogățind numărul respectiv, fie îndepărtîndu-se de el pînă ajunge la o formă cu totul originală.

Iată-l pe Alexandr Kiss. După ce a atins maximum de tehnică în jonglerie, ajungînd să facă „ture“ de 8 și 9 cercuri, trece cu ușurință la „trucuri“ uluitoare, unice, cum sînt bastonul și mingea. (Cititorii să nu se sperie de vorba „truc“: artiștii de circ numesc astfel cele mai grele și serioase figuri. Cred că la baza acestei denumiri ciudate stă modestia lor).

Dresura de cai prezentată de Kostriukov e magistral imbinată cu una de ogari, împletind în cadrul ei și momente de comic savuros, ca

Parfumul și apa de colonie TRAVIATA au miros distins și persistent, fiind indicate pentru spectacole, serate etc.

Consumați

PRODUSELE DE CALITATE SUPERIOARA ALE FABRICII DE CONSERVE TECUCI

Sînt conservate numai prin sterilizare și conțin vitamine și zaharuri naturale.

FABRICA DE CONSERVE TECUCI

Consumați

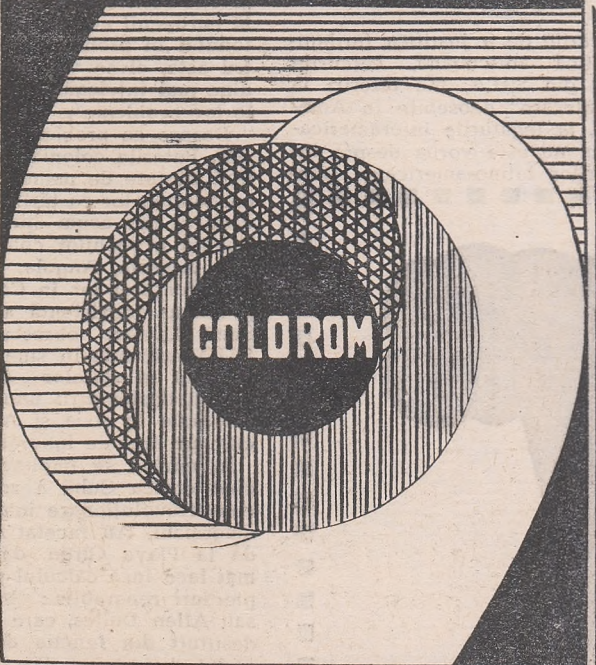
PREPARATELE DE CARNE și SEMICONSERVELE DE PEȘTE

PREPARATE DE I.I.S.

Stivintul

BUCUREȘTI

COLOROM

GALLUS
VOPSEȘTE ORICE TESĂTURI
MĂTASE • BUMBĂC • LÎNĂ
ROCHII • HAINE • BLUZE

PROBLEMA DEZARMĂRII — în centrul atenției mondiale

Din nou, ca de atâtea ori în ultimii ani, viața internațională gravitează în jurul Genevei, unde de două zile și-a început lucrările Comitetul celor 18 state. După întâlnirea preliminară a miniștrilor de externe ai U.R.S.S., S.U.A. și Angliei care a fost apreciată de presă „drept cel mai important eveniment diplomatic de la întâlnirea dintre președintele Kennedy și primul ministru Hrușciov”, Palatul Națiunilor găzduiește conferința consacrată complexei probleme a dezarmării.

Faptul că Comitetul pentru dezarmare se întrunește în prezent într-o nouă configurație, în care sunt reprezentate 5 țări socialiste, 5 țări membre ale N.A.T.O.-ului și 8 state neutraliste, se datorește luptei perseverente dusă de Uniunea Sovietică pentru lărgirea Comitetului O.N.U. pentru dezarmare, prin cooptarea unor reprezentanți ai statelor neutraliste al căror rol pe arena internațională a crescut considerabil în ultimul timp.

Este evident prematur de făcut o apreciere asupra direcției în care vor evolua lucrările Comitetului, dacă se ține seama chiar și de faptul că pe culoarele Palatului Națiunilor se amănă în ziua deschiderii conferinței că abia la 1 iunie, ea va fi în măsură să raporteze cele discutate Organizației Națiunilor Unite, Uniunea Sovietică, care apară cu consecvență politica de pace și coexistență pașnică, s-a prezentat la tratativele de la Geneva pe o poziție precisă și clară, cu un program concret și realist. Uniunea Sovietică consideră — și acest punct de vedere este împărtășit de întreaga omenire iubitoare de pace — că mijlocul cel mai radical de eliminare a războaielor din viața societății este dezarmarea generală și totală.

Tratativele în problema dezarmării durează de aproape 15 ani. Guvernul Uniunii Sovietice a propus un plan real și profund fundamentat: lucrările Comitetului celor 18 să înceapă la cel mai înalt nivel, cu participarea șefilor de guverne sau de state. Frunzași ai vieții publice, oameni de știință, oameni simpli de pe toate continentele au sprijinit propunerea lui N. S. Hrușciov întrucât ea corespundea unei imperioase cerințe a vremii. Conducătorii statelor socialiste și o serie de oameni de stat din numeroase țări care promovează o politică de neutralitate s-au declarat și ei de acord cu această propunere. Săptămânalul britanic „Tribune” subliniind importanța ei scria: „Problemele mari trebuie rezolvate de oameni mari”.

Dar în pofida voinței și cererilor popoarelor, conducătorii țărilor occidentale au adoptat o poziție negativă față de propunerea sovietică. În felul acesta, după cum scria ziarul „Pravda” „guvernele puterilor occidentale s-au demascat încă o dată în fața întregii lumi. Lor le place să vorbească despre dezarmare, dar nu mișcă nici un deget pentru a urni, în sfârșit, din punctul mort, această problemă, de mult urgentă”.

Militând pentru rezolvarea problemei dezarmării, Uniunea Sovietică a convins că lucrările Comitetului de la Geneva să înceapă la nivelul miniștrilor de externe. Această nouă expresie a dorinței Uniunii Sovietice de a se folosi toate metodele pentru atenuarea încordării internaționale, a fost salutată de opinia publică internațională.

Puterile occidentale au complicat perspectiva problemei reglementării dezarmării nu numai prin refuzul șefilor de guverne ai acestor țări de a sosi la Geneva, ci mai ales prin hotărârea de a relua experiențele atomice în atmosferă la sfârșitul lunii aprilie în insulele din Oceanul Pacific. Chiar dacă radiațiile ciupericii atomice nu ajung fizic pînă la Geneva, de pe acum se resimte influența lor nefastă. Ele sînt o expresie concretă a politicii externe agresive a S.U.A.

La aceasta se adaugă amploarea deosebită dată în prezent de puterile occidentale cursei înarmărilor în general. Astfel, calculele economiștilor au stabilit că în prezent, la fiecare zece minute, statele membre ale N.A.T.O. cheltuiesc un milion de dolari pentru

pregătiri de război, ceea ce bineînțeles este deosebit de rentabil pentru monopolurile producătoare de armament, dar deopotrivă de primejdios pentru soarta păcii. Tocmai aceste cercuri au exercitat presiuni și au impus în cele din urmă adoptarea hotărârii de reluare a experiențelor nucleare în atmosferă, deși, după cum recunoștea ziarul american „New York Herald Tribune”, „este incontestabil că aprobiul se va abate asupra noastră ca un torent, din întreaga lume. În America se manifestă forțe importante care protestează cu hotărâre, și în auzul tuturor, împotriva reluării experiențelor”.

Dificultăților create artificial conferinței de puterile occidentale, li se adaugă absența Franței. Această absență este condamnată nu numai de opinia publică, dar chiar și de aliații ei anglo-americani, care văd în ea o chintesență a autodemascării refuzului occidental de a se proceda la dezarmare. Comentatorul ziarului englez „Daily Mirror” a publicat un comentariu foarte violent în legătură cu această poziție adoptată de guvernul francez. „Transformînd Franța într-o putere nucleară cu prețul a miliarde de franci, președintele De Gaulle a luat o hotărâre care va determina inevitabil pe ruși să aibă o atitudine și mai sceptică față de intențiile Occidentului”. Cu atît mai compromițătoare apare obstrucția franceză, cu cît ea este sprijinită cu entuziasm la Bonn. În legătură cu aceasta, corespondenții din Bonn relatau că Adenauer manifestă „o nervozitate extrem de pronunțată” față de eventualitatea zădărnirii înzestrării Bundeswehrului cu arma rachetă și atomică.

Popoarele întregii lumi condamnă hotărârea Statelor Unite de a începe experiențele nucleare, considerînd această hotărâre drept o încercare de a se exercita presiuni asupra tratativeilor de la Geneva. Ele cer să fie rezolvată problema salvării omenirii de cursa înarmărilor, de primejdia unei noi catastrofe militare. Popoarele așteaptă pe bună dreptate ca tratativele de la Geneva să realizeze un progres real în această direcție. În ce le privește, Uniunea Sovietică și celelalte state socialiste, membre ale Comitetului celor 18, printr-o hotărâre și țara noastră, militează activ pentru ca dezarmarea sub control internațional eficient, să devină o realitate.

Ion Manea

Diplomatul ATOMISTUL
occidental: „Dumnezeu
vede că sîntem pentru
dezarmarea generală...”

Desen de Kukriniksi

Pentru sau contra doctrinei Monroe

Cercurile conducătoare din Statele Unite ale Americii au fost cuprinse de o boală grea, așa numitul „flegmon” anticubane, care le scoate pur și simplu din minți.

„După toate probabilitățile, politica Washingtonului și a întregului Occident față de Cuba — arată ziarul „Washington Post and Times Herald” — se apropie de punctul culminant, ceea ce poate avea consecințe chiar mult mai grave decît tragicul eșec înregistrat în aprilie 1961”.

Nu este un secret pentru nimeni că S.U.A. se pregătesc intens în vederea unei agresiuni împotriva Republicii Cuba. Lingă țărnicurile Cubei au fost concentrate nave port-avion americane. Contrarevoluționarii cubani sînt instruiți în cadrul forțelor armate ale S.U.A., se organizează în bande și declară fățiș în adunări publice, în presa americană și la posturile de televiziune că se pregătesc pentru o nouă incursiune. La conferința de la Punta del Este a miniștrilor de Externe al statelor americane, cercurile conducătoare din S.U.A., recurgînd la șantaj, amenințări și mituiri, au obținut „excluderea” Cubei din sistemul interamerican, cerînd fățiș adoptarea de sancțiuni economice împotriva ei. Urișa mașină propagandistică americană desfășoară continuu o furibundă campanie calomnioasă împotriva poporului cuban și a revoluției lui.

Și toate acestea au loc deși guvernul Cubei a afirmat în repetate rînduri că este dispus să normalizeze relațiile și să rezolve divergențele cu S.U.A. pe calea tratativilor bilaterale. În cea de a doua Declarație de la Havana, dată recent publicității, se subliniază din nou că Republica Cuba își întemeiază relațiile cu toate statele pe principiile coexistenței pașnice și ale neamestecului în afacerile interne.

Dar cercurile imperialiste din S.U.A. nu vor să dea ascultare acestor declarații. Ele se situează pe o poziție provocatoare, agresivă care constituie o serioasă primejdie pentru pace și securitate. Deoarece este limpede că dacă S.U.A. ar dezlănțui o agresiune împotriva statului cuban independent, aceasta ar constitui un atentat nu numai împotriva Cubei, ci și a păcii generale. În acest caz popoarele n-ar rămîne indiferente, înțelegînd că îngăduința față de agresori într-o regiune a globului ar duce inevitabil la o nouă agresiune a imperialiștilor într-o altă regiune. Se știe doar că pofta vine mîncînd. Dar oricare ar fi forța agresorului, ea se va lăsa de puterea invincibilă a tuturor popoarelor care stau de strajă păcii. Capetele înfierbîntate din Statele Unite nu trebuie să uite și împrejurarea că „cunoscutele avertismente date de guvernul sovietic dușmanilor Cubei populare sînt și astăzi în vigoare”.

În încercările de a justifica furibunda lor politică anticubane, cercurile guvernante din S.U.A. fac referiri la anumite „interese” deosebite în America Latină, la legăturile interamericane. Dar aici nu este vorba despre interesele țărilor latino-americane. Dim-

potrivă, acțiunile anticubane ale guvernului S.U.A. au consecințe extrem de neplăcute pentru țăările din America Latină. Politica S.U.A. nu este îndreptată numai împotriva Cubei ci și a celorlalte țări de pe continent.

Crearea așa numitei „Comisii pentru problemele luptei împotriva activității subversive comuniste din emisfera occidentală” constituie o primejdie extrem de serioasă pentru popoarele țărilor din America Latină. Acest organ jandameresc, dotat în scopuri de camuflare cu perimatul steag anticomunist, poate fi folosit în toate cazurile cînd marionetele americane vor să se răfuiească cu mișcarea democratică a popoarelor sau cînd Statele Unite doresc să înlocuiască o marionetă cu alta. Acest organ nu este decît un instrument de amestec permanent al imperialismului american în treburile Americii Latine. E îndoielnic că latino-americanii nu înțeleg acest lucru. De aceea este firesc că o serie de state din America Latină s-au pronunțat împotriva folosirii Organizației Statelor Americane în scopuri jandameresce.

Din cînd în cînd, S.U.A. mai fac referiri la „doctrina Monroe”, o afirmă căreia în treburile Americii nu pot avea nici un amestec țările de pe alte continente. Ceea ce nu poate stîrni decît risul căci nu de mult Statele Unite au adresat țărilor participante la Blocul nord-atlantic un apel de a sprijini amestecul american în treburile Cubei. Iar ziarele scriu că Walt Rostowe, reprezentantul Washington-

nului în Consiliul permanent al N.A.T.O., a cerut ca membrii acestei organizații să instituie embargoul asupra livrării de arme și materiale strategice Cubei, să înscrie Cuba în rîndul țărilor comuniste cu care comerțul este limitat și să exercite presiuni politice asupra guvernului Cubei. Așadar, cînd este vorba despre dreptul legitim al Cubei de a întreține relații prietenești cu toate țările, S.U.A. strigă sus și tare: nu îngăduim încălcarea „doctrinei Monroe”! Iar cînd este vorba de amestecul ilegal în treburile Cubei, S.U.A. nu mai ține seama de faimoasa „doctrină” și invită pe aliații europeni să înăbușe revoluția din Cuba.

După cum reiese, însă, din relatările presei, aliații occidentali nu se grăbesc să vină în ajutorul S.U.A. În primul rînd, ei își dau seama că dacă ar recurge la embargoul împotriva Cubei, ar avea mult de suferit comerțul lor cu alte țări. Căci prietenii Cubei n-ar rămîne indiferenți față de acțiunile ilegale ale aliaților americani. În al doilea rînd, Anglia, Franța, Belgia, Olanda și alte puteri coloniale intenționează să obțină anumite avantaje din țirgul cu S.U.A. După cum scrie corespondentul de la Bonn al ziarului „New York Times”, „în ultimă instanță europenii au să se alăture Washingtonului în problema cubană. Dar pentru asta, ei se vor aștepta la o atitudine mai înțelegătoare față de propriile lor probleme”.

Despre ce probleme este vorba, se știe. Puterile coloniale își amintesc nu fără răutate de manevrele S.U.A., de cochetarea lor cu țăările asiatice și africane și cer acum sprijinirea necondiționată a vechilor colonialiști în Kenya, Algeria, Angola, Irianul de vest, a pretențiilor lor în Congo și chiar în problema inexistentă a Canalului de Suez. Așadar, obsesia anticubane a S.U.A. ascunde în sine primejdia unui complot al statelor imperialiste în scopul dezlănțuirii unor noi aventuri coloniale în Asia și Africa. Primejdie care nu trebuie ignorată.

În curînd se împlinește un an de cînd eroica Cubă a zdrobit bandele contrarevoluționare înarmate cu dolari americani. Au încetat de mult luptele de la Playa Giron, dar în S.U.A. se mai face încă calculul pierderilor. Sînt pierderi reparabile: bani, armament sau Allen Dulles, care a trebuit să fie destituit din funcția de șef al serviciului de spionaj. Dar sînt și pierderi ireparabile. E vorba de prestigiul Statelor Unite. Dacă în S.U.A. cineva socotește că acest prestigiu ar putea fi întărit cu ajutorul unei noi agresiuni, se înșală amarnic. Acțiunile agresive pot duce numai la un nou eșec tragic.

Viktor Maeovski